

הפסח

מערבי

ט"ז בטבת, תש"ז

ט"ז בטבת, תש"ז

טורינו, קמיל בלוך שווייצריה. עילית השוקולד

יותר מ-50 שנה חלמו מאז פתח קמיל בלוך האב את שעריו של מפעל השוקולד שלו. מפעל משפחתי קטן בלב איזור כפרי, טובל בנוף עוצר הנשימה ובאוויר הצלול של פסגות הרי חירות השווייצרים. מאז עברו יותר מ-50 שנה. שוקולדים חלמו מן העולם ושוקולדים חדשים באו, אבל קמיל בלוך חיח ונותר שם של איכות. שם נרדף לטיב אצל אנשי השוקולד השווייצריים. עצור שווייצרי ברחוב, בקש אותו למנות שלושה שמות של סוגי שוקולד איכותיים, שעליהם היה ממליץ, והוא יאמר לך: דגוזה, קידשלי, טורינו. שלושתם - מבית קמיל בלוך.

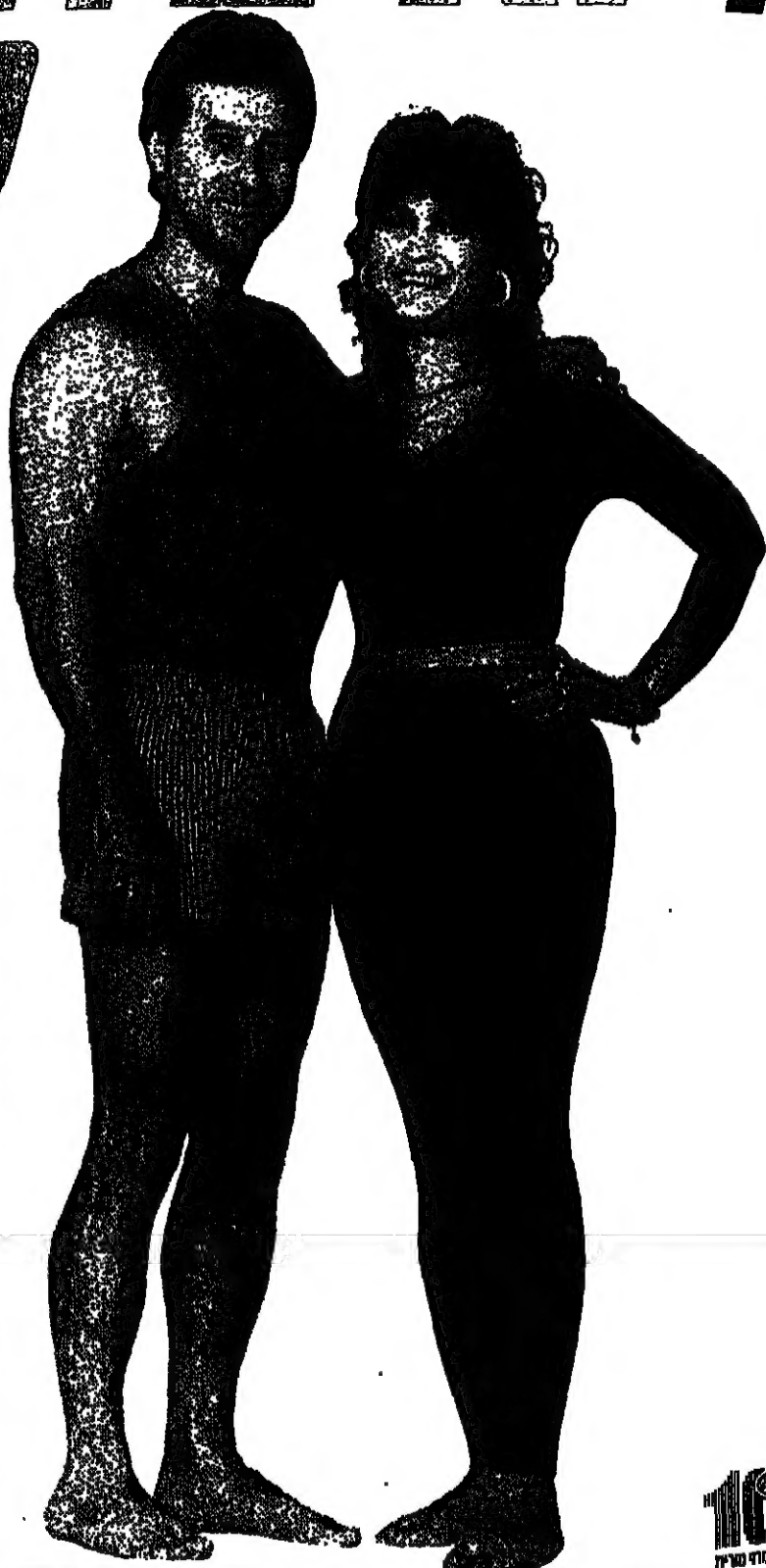
טוב לי עם

1. שוקולד חלב במילוי קרם ואגוזים ושקדים. 2. שוקולד מריר במילוי קרם ואגוזים ושקדים. 3. טורינו חסיף. 4. טיני טורינו באריזת שי-בקרב.

מקדנא סן אנטוניו

רואים תוצאות כפי 2

**שיטת הקילוויטין®
להרזיה ולפירוק
השומנים.**

**לכבוד
מרזי מורית בע"מ**
המלך בורש 33 ירושלים ת.ד. 4456
91043

נא שילוח לביתו חינם: חומר הסבר
לשיטה; חוברת על הביטחון;
הבטחות והמשקל השיוצגים
קילוויטין; הסבר על החכמים
לפילוק רכישו השומן "מרזי"®
הוכחות מעולמות להצלחה; שאון
הרשעה מרזי - ללא כל התחייבות.
שם _____
כתובת _____

סורליס טדי, בקווי, המחיר 8 קילו כ-10
ימים. רעיונו אורלי, מקידת בנק, המחיר
13 קילו כ-20 יום. הם עשו זאת יחד, בשיטה
הקילוויטין הנבדקת למרזי מורית.

לרזות מהר יותר
כלי לוותר על האוכל. זהו יסודו של גוססח
הקילוויטין המסוכנת. גוססח הוא סוד
המזרח מעודת הקנאה של עשרות אלפי
אירופאים ואמריקאים.
שיטת הקילוויטין מותחה בשווייץ כי צוות
רפואי בראשותו של ד"ר לנדמן ומיוצרת
ע"י חברת הענק השווייצרית
HARMACON, בהתאמה מיוחדת לשיטת
מרזי מורית.
חיי משלבת מרכיבים חזותיים חיוניים עם
מרכיבים להרזיה מהירה ולפירוק השומנים.
כדי שתוכלו לאכול מהכל ולרזות. בלי
לחתאשק.

**קילוויטין®. הנוסחה
המרזי למני הארוחה**
שיטת הקילוויטין מותאמת לתזונה ע"י
הצוות הרפואי של מרזי מורית ומשתלבת
במבנה התרזיה של בני האנושות. השיטה
כוללת:
- ביטחון תרזיה הכפול (במליון שוקולד)
שווייצרי טעים - לטעון בלעך המסת
השומנים והענקת תחושה טובה.
- בטחון למניקת השומנים - עם המציות
טובות מיוחדות להרזיה.
- משקל עשיר במגנזיום וויטמינים -
לעזוב טיפוס המסמכות חרח סידוק
המסולת מהחץ.

**תוצאות פי 2 -
כשמרזים בשניים**
מרזי, רק התוכנית מדברת. זוגות רבים
כבר ראו מרזי מורית, בתוך התאמת
המרזי לתרזיה המשותפת של בני הזוג
ובמזרח אגן מיוחד.
הכל בזמן קצר, ובקלות.
חייג עכשיו או שלח אלינו
את התולש

**מרזי מורית
רואים תוצאות**

סורליס אורלי
ממבשרת ירושלים,
רח' חשלוס 56
המחיר 13 ק"ג כ-20 יום
הצירח 41 ס"מ בחוקים
משקל התולש: 71 ק"ג
משקל בסיום: 58 ק"ג

סורליס טדי
ממבשרת ירושלים,
רח' חשלוס 56
המחיר 8 ק"ג כ-10 ימים
הצירח 12 ס"מ בחוקים חכס
משקל התולש: 80 ק"ג
משקל בסיום: 72 ק"ג

10
שן חוד מרזי

**המחיר הנמוך
מאז 1988**
ליגות
29.90
רק

המשביר לצרכן
25.12-30.12.88

השבוע
אשראי ללא ריבית
ב-3 חשלושים עד **2.3.89**
על קניה מעל 180 ש"ח
למשלמים ב-"שוכבאט" ו"זיוח"
לא כולל מוצרי חשמל ואלקטרוניקה

מבצע
רגליים חמות

**גרביים
ונעלי בית**
כולל מוצרי "מרקס אנד ספנסר"
15% הנחה

3 ימי מוצר
כולל מוצרי St. Michael MARKS & SPENCER

יום ראשון 25.12.88	יום שני 26.12.88	יום שלישי 27.12.88
מעילים ז'קטים צמר לנשים וגברים	שמיכות חורף ממולאות פוך ומוך סינטטי	כותנות לילה פיגמות לנשים, גברים וילדים
20% הנחה	20% הנחה	20% הנחה

מבצע
הנחות סוף החודש

מחממי אוכל לשולחן 20% הנחה	סטים לקפה/תה 4 חלקים 9.90 12 חלקים 22.90 רק באריות מותח	2 במחיר של 1 מגים "לפיד-נעמן" 4.90 2 ספלי קרמיקה רק 6.90 2 ספלי מוצלן רק 9.90	טרמוסים THERMOS 1/2 ליטר רק 9.90
---	---	---	--

מחשבות מיץ
"מירד"
מוצרי עזר למטבח
LEIFHEIT
25%
הנחה

החל מ-10 ש"ח

חדש מפרומין: עוגיות ממולאות קרם קרמוגית

הפיתוי הוא במילוי

קרמוגית של פרומין - מינוק חדש לאוהבי הקרם קרמוגית - עוגיות ממולאות קרם שוקולד ואגוזים בטעם מעורב. העוגיות מונחות אחת אחת במגשיות המבטיחות את שלמותן ומונעות ממעטפת אלומיניום, חשומרת על חסריות והאחרונה. ארוזות הקיסטון חסכונית מבטיחה לקרמוגית חגוג מלאה קרמוגית - מינוק מלא טעם בחמיסות של 200 גרם.

פרומין

כל עוגיה חגיגה!

סוכהו

ט"ז בטבת, תשמ"ט 23.12.1988

© 1988 כל הזכויות שמורות ל"מעריב"
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition

6 פטיבאגליזה יהודית-ערבית
עמם לב

10 רן פקר, כלי כנפיים
סימה קימן

14 שבע "כתיבות" לחתן אחד
אביבה לורי

17 אולי אחרי ערפאת
יהונתן גמן

23 טיול סופשבוע, עצי דפנה בכרמל
גילי פרידלנדר

24 ורטהיימר, הבן
חלמה אדמון

28 שטח פרטי, מוקה לימן
נורית ברצקי

30 אולגה ויפה
רות בק

34 כבד אוזו פיגורטיבי
מנחם תלמי

38 מתביאים את הבושה בבולטימור
עפרה ישועה-לייזר

41 שיטורים
מאיר עזריאל

43 חיים ואוהבים
חמר אבידר

44 הדרוסקופ
רות אלי

46 מעריב לילדים

כשערו רן פקר, אחריי הכנפיים. כהנא
בעמוד 10, צילום ושיעור: שמואל רחמי.

עורך: עמי דור-און

סגנית עורך: דניאלה בוקשטיין

סגנית עורך: אורית ורמל

עורך גרפי: יורם באמן

מעצבות: אורלי אנשיל, שרי אנשיל

מודעות: אורי דגן

זה העופרת
לבטל במהרה
עניב הנשואין
ותנשאי במהרה
מאוזן מאוזן
כולקוטוש
בוקוטוש

אש, ענפורה, קמל - וחתן.

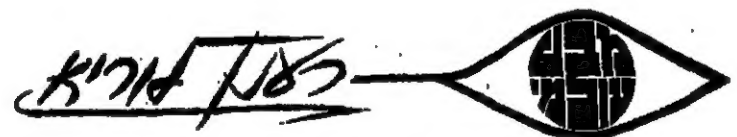
מוקה לימן בשטח הפרטי

איתן ורטהיימר, הבן של.

אולגה, ויפה של יחזקאל הנקין.

"איתן איתן באב ראש מתאבד"

פסיכואנליזה יהודית-ערבית

ד"ר חנוך ירושלמי (מימין)
וד"ר שפיק מסלחה (שמאל)
נקרע מכפנים בואסטיות
שונות, בערכים הומניטריים,
אם אתה עומד במי דילמות
כל חוסן, אתה מסכן את
בריאותך הנפשית.

שתי חברות בשראומה על ספת
הטיפול של שני פסיכולוגים
קליניים. ד"ר חנוך ירושלמי,
ישראלי-יהודי, וד"ר שפיק
מסלחה, ישראלי-ערבי, חוקרים
את השפעת האינטימיות על
יהודים וערבים משני צידי הקו
הירוק. מסקנותיהם מפורסות.
בצד הישראלי רואה ד"ר
ירושלמי שברון מיתוסים
בסיסיים, ארישות לסבל הוולת
- בבל התחומים, הדחקה,
אטימות כלפי כל מה שמחוץ
ל"אני", קיטוב חברתי, וחמור
מכל - נטייה לאמץ את
האלימות כדרך חיים. ד"ר
מסלחה משווה את העם
הפלשתיני לאדם שקם זה עתה
מתהליך ממושך של אבל שהחל
עם אובדן אדמותיו, ב'48'. הלם
והכחשה הובילו לכעס ופנייה
לכוח שמובילים, עתה, לקבלת
המציאות ואחריה - אולי לנסיח
אמיתי להידבר. טיפול. זה מה
ששני הצדדים צריכים.

מאת עמוס לבב
צילם: בני גלור

"בחברה שלנו
פועל כיום מנגנון
הכחשה. אנשים
פשוט מתחילים
לומר על
המציאות שהיא
לא קיימת.
יודעים שיש
בשטחים הרונים
ופצועים, אך
במובן
הרגשי-מנטלי זה
לא קיים".

"זה כמו אדם
שחש כי
מפעפעת בחוכו
מחלת נפש. זה
כל כך מפחיד
אותו שהוא
מכחיש את
קיומה. לכן הוא
גם לא משתף
פעולה עם
הרופאים, זה
פוגם באפשרות
לשפלו".

מסייעות בחלומות יותר מאשר האבי
ד"ר ירושלמי: יש חלום פורסם של מרדכי, הוא
סיפר שחלם כי הלך עם אביו ברחובות ימנה וגי היכה
את האב. הרבה דברים קרו למרדכי, בהכנת עצמו,
הקשרים לחלום הזה שבו היכה הגי את אביו, כובע
של האב נפל, והוא רק מתבונן, הרימו והמשיך
ללכת.
והאם העריפיה, ד"ר מסלחה פיצר, היא
מסייעת
"היא מופיעה כגישה שגשגת לנגן, אבל גם היא
קרבן ותוספת. היא משתדלת לנגן על ילדיה ללא
הצלחה".
סיפורי בנים מופיע בחלומות
(המשך בעמוד הבא)
מסלחה 7

ברוב החלומות של החלומות מופיע מחד עצמו. רק
במישהו חלומות לא חופים הקונפליקט.
עוד חלום "חלומי" שהמתנחלים נכנסו לבית
והתחילו להכות אותנו. כשראיתי את הרם יורד
מאחורית, ויגשתי פחד, דרדנתי והתעוררתי.
ד"ר מסלחה מרוח גם על גידול ניכר במספר
הרכבות הלילה. בגד מסקנתו העיקרית, שהילדים
חשים עצמם קרובות של חוקמנות יוממה על ידי
חיילים ומשקים, הוא מצא כי המסגרת המשפחתית
הפסיקה להיות חמגן. האב כמעט אינו מופיע
בחלומות, ואם כבר אינו אשתדית "יו מופקד", אמר
ד"ר מסלחה "חליל לא מזהה עם אביו אלא עם יושבי
מחנה העלישים. גבולות המנהג - אלה גבולותיו של
חילול, ולא גבולות המשפחה הגרעינית. האחיות

מחלומות מופיע עימות עם חיילים ישראלים.
בשלושה מקרים, כמו בדוגמה האחרונה, המתנחלים
הופיעו בתקופים. בשני מקרים היו אלה "סתם
ישראלים", ובארבעה מקרים - "סתם יתורים". כלומר,
הצי השני מזהה כחייל. האויב מוחל בחלומות
סיל, לאירועים כיתודי. המלחמה היא בצבא כובש,
ואם האויב לא יהודי.
חלום נוסף "חלומי" שהחיילים נכנסו לבית,
שבו את החלומות והחלומות האחרות, שבו את הד
של אבא, וזכר את הבנות והבנות עוצד לזמישה ימים
הגשתי מאד מפורדת כי הם נכנסו באופן פתאומי.
ד"ר מסלחה: "המתאמים: גם היא מאפיינת את
סביבת החלומות. ב'35' מום - החיילים יזמו את
התקפות. רק בשלושה מקרים היו אלה המתנחלים.

גבליה וגליתן. בידד עם יוסף נאשף הוא בודק את
החלומות שלהם. "עוד כה ברקנו 73 חלומות", הוא
אומר. "74 חלומות של 24 ילדים בני 11, בנים ובנות
התוצאה ברורה - הקונפליקט היהודי-ערבי הופיע
ברוב החלומות".
חלומותו מופיעים בשפה המקצועית מגיד ד"ר
מסלחה "סיום - חלום שמתעוררים ממש. חלום לא
נעים". כמו אותו חלום של ילדה קטנה "חלומי"
שהמתנחלים באו, תקפו את המחנה שלנו, והרגו קני
אנשים והסילו פחד על המחנה, כי הם היו חמושים.
אחריכן הצטרפו אליהם חיילים שהיכו את הנשים
והבנות על עצה. הייתי מפורדת מאוד.
ד"ר מסלחה: "כאן חלום הסתים. רוב החלומות
שברקנו מתאמים: כי - ללא פחד. ב'70

רוק, לבושות בביגם בלתיירומלי, הצטרפו אל
בעליתן שהתיישבו בתום הארוחה בחדר הארוחה,
לשיחה מקצועית. רק הילדים הבוגרים של חנוך
התפלשו לברם בחץ בערימת חול. הילדים הערבים
לא הצטרפו אליהם.
ד"ר שפיק מסלחה שב לא מכבר ארגז לאתר
שפים לימודי דוקטורט בכרמלי שבקליפורניה. היום
הוא עובד עם ד"ר חנוך ירושלמי בשירותי הייעוץ
לסורגט באוניברסיטה העברית. ד"ר מסלחה הוא
הפסיכולוג הקליני הערבי היחיד בירושלים. בארץ
כלל ישנם רק שני פסיכולוגים קלינים ערבים.
ד"ר חנוך ירושלמי מתעניין מאוד במסצאי
בנינים של מחקר שעודר ד"ר שפיק מסלחה בקרב
ילדים ערבים במחנה הפליטים ורדישה, קלנייה,

החבר היהודית והחברת הערבית והשכבו על
ספת הטיפול בקליניקה בכפר עזה
שבמשולש. שתי חברות שעברות טראומה
קשה, אכזרית, מתמשכת. בעיצומו של
הטיפול הרימו שני הפסיכולוגים הקליניים את
ראשיהם, ועיניהם הצטלבו. מבטם אמר ראוה. ד"ר
חנוך ירושלמי וד"ר שפיק מסלחה לא אהבו את
הנימצאים שהעלו.
אחריכן הצטרפו השניים אל בני משפחותיהם
שכבר היו ישובים ליר השלוח, לארוחת צהריים. לדגנ
על גנעלה הראגה, חשיחה קלחה וקלות צחוק בקט
מעם השלוח עמס חניסות. הדין של חנוך ניהלו
שיחה, באמצעות מתורגמן, עם חותי של שפיק,
והרעיות של חנוך ושל אחיו של שפיק (הוא עצמו

ד"ר שמיק
מסלחה (מימין)
ה"ר חנוך
ירושלמי ליד
ביתו של שמיק
בכפר ערה
שבמשולש.

פורטרט של משפחה

"אם אתה רואה
אלימות זמן רב,
אתה נהפך אדיש
לה. כמו הקטל
בדרכים. זה
נהפך לעוד
קובנד חיים. לא
מדברים על זה."

כאשר נכנסים תוריו של ד"ר מסלחה לחדר, קמים כל הנשים ותכונות על רגליהן. אח, ד"ר טאומס מסלחה, רומא, מפרש נבונה את מניעיו ואומר בחצי חיוך: "אבא עבד כמנהל במחצית, וכאשר הגיעו סוף סוף מים לאדמותיו, חזר אל חשד והחמור. אבא הוא מלמד". ואילו אח נוסף, ד"ר רפיק מסלחה, אף הוא רומא, מוסיף בחיוך רחב: "גער דורות בזה לא תמצא בשום מקום בעולם". משפחת מסלחה, המונה קבוצות, חיה בארץ מאז שנים רבות. כלל עבודת האם - עקרת בית, שילדית ונכדית ונכדתה הם כל עולמה. גם היא אינה זוכרת עבודת האחים העולים - כולם מועלים או בעלי מקצוע, אנשי חינוך, חקלאים, חסידים, חסידים, חסידים - משכילים, שני רומאים וד"ר למסלחה אחת. ויש לזה גם חסר במינים: "אבא יושב לעזר לנערים, אבל הם בכל זאת נאלצו לצאת לעבודה מוקדם, כדי לעזור במרנסה הבית. אחריהם הם גם עזרו לאחיהם הקטנים ללמוד בחו"ל. בהרבה משפחות ערביות תמצא את התפוצה הזו: האחים הגדולים לא משכילים, הקטנים כבר כן".

המשפחה מועמדת חקונם (ד"ר מסלחה) היה חלומות שבהם המהנה כולו נשקף, או ביתהספר. והלך מבין ומנסה לכבות את השריפה. האין חשש שהמראיינים ממציאים חלומות "כשבילביל" מספרים לכם מה שהם חושבים שאדם מצא? לשמור מזה? "כדי לברר את האפשרות הזו, אמרנו להם שהם לא חייבים לספר לנו רק חלומות, אלא גם לספר לנו סיפור. ואכן, הסיפור סיפורים מרי דמיונם. גם הסיפורים סבבו סביב הקטליקס". בעוד ד"ר חנוך ירושלמי בודק את השפעת האינפוארה על הידים, ברק ד"ר שיק מסלחה את השפעתה על ערבים. לדעתו, שונה השפעתה על ערביי השטחים מהשפעתה על ערביי ישראל שבתוך הקו הירוק. "אנו, ערביי ישראל, צומים במתרחש רגשית, זה הוא. או יש כמעט גם מידת שגאה מאשר אצל ערביי השטחים? "לא הייתי שם את זה במונחים כאלה. שם הם פשוט חיים במציאות אחרת".

ד"ר חנוך ירושלמי יושב כל חצת בצד ומאזין לדברי חברו בעניין רב. גם הוא בודק את השלכות האינפוארה על החברה היהודית-ישראלית, והוא מנתח את מימצאיו עם הרבה יותר מקרבות רגשית מאשר ד"ר מסלחה. כדורש לאחר תחילת ההקדמות, אף תחם על עצמות, בחר עם 480 אנשי מקצוע מתחום בריאות הנפש, שבה נאמרו "אנו מאמינים שפעילות הכיכוש בריאות לחשתת הבער, יוצרות חברה פגומה ובעייתית ורחוקה אותה לנקיטת עמדות גועזיות". ד"ר ירושלמי הושב שהשנה החולפת ומאדערתה לא רק שלא תהליש את המסר שהיה בקולקורא הות, אלא אף חיזק אותו. "הגענו היום יומי עם האלימות, כפי שהיא מתבטאת בשטחים, ההסתגלות הלכאודוגמלית: שאנשים כונים לעצמם - גורמים לקהת במובן היכולת לפתח אמפטיה עם תחולת, במובן היכולת לחירות עם סבלו של האחר", הוא אומר.

רענו של ד"ר ירושלמי, שתיקה ביכולת האמפטיה אינה יודעת גבולות, והיא חרבה זו מכבר מגבולות הקו הירוק. "היא כבר לא מגוררת ולא סובבת רק את הערבים", הוא אומר. "הישראלים נעשים אישיים לסבלו של תחולת. הם אישיים גם לבעיות אקולוגיות, למראות הנפגעים כתאונות הדרכים, אריות. סקטור אחר במשק כבר לא מודדה עם בעיותיו של סקטור אחר. אנשים ממושמעים כמפעל סמוך כבר לא מעניינים את חביריהם הערבים במפעל חשבון, אריות. אריות לסבלו של תחולת". ועוד חסר מהו ד"ר ירושלמי חושש שאנו מאבדים לעצמנו את תחילת כדרך חיים קבילה ומסתדרת. יש מאור עם מבנה האישיות הלאומי שלנו. "אנחנו כוחות מתגייסים של האדם הם שגורמים לו

אפשר להנות משני העולמות

חסכון עולמי

חסכון ברידה דולר מדד או צמוד לדולר המועיק וכות להלוואה דולרית* בריבית הוזהה לריבית החסכון

הריבית שתקבל
היא
הריבית שתשלם.

מ"ד אתה, או מי שתחליט, זכאי בתוך שנהיים להלוואה דולרית* בגובה מחצית שווי החסכון, בריבית זוהה. כך יש לך גם חסכון וגם כסף מיל בריבית נמוכה במיוחד מתי שתחפץ. במידה ויתבצע פחות הרווחת בחוכנית החסכון, ותוכל להשיק את *7.25% לשנה (עבור 6 חודשים הראשונים) או בחסכון "כח צמוד דולר" ומקבל ריבית צמודה לדולר של **7% לשנה. עשוי אתה יכול להצמדף לחוכנית האקסטיבית "חסכון עולמי" ולהנות משני העולמות.

אתה משקיע את כספך בחוכנית חסכון "כח דולר מדד" ומקבל ריבית צמודה לדולר של **7.25% לשנה (עבור 6 חודשים הראשונים) או בחסכון "כח צמוד דולר" ומקבל ריבית צמודה לדולר של **7% לשנה.

בנק לאומי - רווח יומי

את ההלוואה ניתן להחזיר בתוספת שנה או כ-24 החודשים חודשיים. הבנק שטא בריסל על רכישה חס"ח לפירעון ההלוואה, במסגרת היום. ההלוואה כנגד פיקת והחוכנית "כח דולר מדד" יחדיה בריבית שבוכה בשער הריבית והצמדות שנקבעה לחוכנית החסכון לשמש החודשים הראשונים. *ההלוואה דולרית או צמודה לדולר. **שעור הריבית חוכנית ליום 20.12.88 פרטים בכל מידע בק לאומי, בנק לאומי, בנק עליה לאומי ובנק ערבי ישראל.

תרגונו אתה, לא מומלץ, זה להסתלק מהם אחר, מאור לא מומלץ, כבר טמון בתחום הרגשי "אני אתחלק מחדשות, אכרח לחפוקים בלתי אחראים, אהה ואש קטן פי כמה וכמה. פתרון אחר, מאד-מאד מומלץ - "אהה אקטיבי, אנסה להשיק". אבל כל זאת אנו שומעים על גירול משמעותי במספר המעורבים לייחוד קרבות. ד"ר ירושלמי לא רק שאינו ממוע, אלא שזה גם ממנהל הישב עם תחילתו של "הגניע מבטם על חילום האינטימיות" הוא מסביר: "הסתגלות מאחורי המסך של היחידה המבחרת, האינטימיות המשפחתית-קבוצתית, השתיה במיצעם של כרית טובה". ד"ר ירושלמי, מקצוען, מסרב להגדיר זאת ככרית מהצמדות, אנו, היחסות האחרים רק בעי טורים, מעינים להנחש שהמחנכים למעשה בורחים מעו. ד"ר ירושלמי אינו מניב.

רן פקד. עלי כנפיים

[illegible]

מאת: שירה סדוקי עורכים: שמואל רחמי

[illegible][illegible][illegible][illegible]

目录

کتابخانه سن آندریاس

החברות
המכירות
המכירות
המכירות

המשקל והמקור והקורס

אחת. עשרות שנים הוא מונח כלידהפלא של חיל האוויר. הסיים מספר-אחד בחיל, אמר. אולי הסיים הטוב ביותר בעולם. מיתוס שטופת ולא רק על ידו. מעמד טכני להנחת מפקד חיל האוויר. חיו שאמר, קצת יותר בשקט. טיים טוב, מפקד טוב, עם יחסי ציבור מעולים. מה שכבר הוא שר מפקד הרגל שאח צורכים הסוכים עליו כותבים ואומרים בכתובות גדולות. את הרברים הרעים לווחשים בשקט. שלא ישמע. והוא מתייחס לביקורת הזו כפי שיתייחס לרברים אחרים שאציון באונוניו ש"אמר עליה: לא כל"כך לרברים עצמם, כמו לעצם העבודה שמבקרים אותו.

"בטח שיש אנשים שאומרים עלי דברים. תלוי איפה תסתובב. את יכולה להסתובב בין אנשי חיל האוויר ששירתו תחתיו, שהייתי מפקד שלהם בזמן לוח. אלה שלא שירתו תחתיו - אומרים שאני קשה, לא מתחשב. לא יתכן שעל אדם שהיה לו רעיון שלא מיד להביע אותו, ששקד על חירות, שהיה לו גם חישנים וגם כישלונות - לא יהיו חילוקי דעות. בעיניי. ואני חמיר אומר את האמת. יש לי רעיון ברורות בזמן שטופים אבל אני לא חושב את עצמי לאידיאלות. כשעובתי את חיל האוויר נלחמתי על חיי. יש לי שלושה ילדים ושתי נכדות, ולא היה לי כלום.

"א"

ני חיים כמו ילד בן שבע. כשאני נכנס עם אנשי עסקים בני גילי, הם כבר עשו לכתוב. אין לי גנדים שום דבר. אבל הם כאן. מרים מר את ידו ומחזיקה על לעבר ריצפת החדר. ואני צריך לקחת הרבה יותר סיכונים. הרבה יותר ריסק לעשות שיקולים מחושבים. אם אנשים שתי שגיאות, כמו שעשה יאן ניקסון ב-1960, אחיה כמוהו כשהוא משס את הרגל טילפנוני. אולי. הלבתי לבקר אותו. יאן היה מהיר של טייסי הקרב שהתמחו הכי הרבה לחיל האוויר. והוא חרם הכי הרבה מדינות והלימה. הוא המציא את קרב האוויר. ושהואם שבו לו הכל. הלבתי אולי להאגנו שלו בזמן יפ. הוא יושב שם, משייך בעצ. הוא תיכנן אחי ונכדו. לא שבוני לו מה שהוא היה.

אני שואלת את פסק אם הוא עצמו חי בחתופה ששכחו מה שהוא היה. אם הוא מרגיש ששכחו לו הכל. "מה מתאוסף" הוא מתפלא. "הוא מרגיש לו לומר הוא שאיש שעושה, שיוצר, שיש לו רעיון, שיש לו חברים מכל מיני תחומים - המפרנס, האמנות, הצבא, ההתיישבות העברית - זה מעורר קנאות, תהנגריות. אני חושב על חתוכים שעשייה בבושאי בטחון, צבא, כלכלה. על תפקידים שעשייה. שנתיים וחצי בהוראוד, שנת בחיל האוויר הצרפתי, כפורס האמריקני. גיבשתי רעיון ודברים שאני לא בטוח אני מודה איפה שאין לי דעה - אין לי."

אבל, הוא מתעקש, נבואה שבו ויזה את הציבור בהופעותיו המלוויוניות - דווקא יש לו רעיון ברורות. אמנם הוא לא ידע, לרבריו, ש"דחה מייצגים את הליכוד כאשר זורכין הציע לו להצטרף לסוכנות הפירסום שלו, והוא אפילו לא ידע על קירבתו של אליעזר זורכין עצמו לליכוד. באמת שלא. ובכלל, זורכין לא שאל אותו דבר וחצי דבר על עמדותיו הפוליטיות. "אם הייתי ידע שאני נכנס לתוך העסקתו הברורית, הייתי אומר לו שניגוש יום אחר. הברורית לא שאני מצטרף. נכנסתי כתנאים קשים מאוד. זה כמו להיכנס לסייט בזמן מלחמה - ואני חיי קליחתו שיית מאנשים בזמן מלחמה התחשה - ובאן זה היה בקלות של הברורית. הייתי מוכרח להשתלב מיד בפעילות. ועמר לי גסוני במצבי לחץ ותחלתי מיד לפעול כמקצוע."

ואן, רק זה תהיה לך פסק שמעידיו והדשים יעצים למשללת הליכוד במערכת הברורית. ומה זה

משנה - "כל מי ש"דחה" היה מייצג. היה בשבילי אותו דבר. אני בכלל בן כשרויותי. גדלתי על ברכי מפלגת העבודה. אבא שלי משה"ניקס.

ולמי הצבעת בבחירות האחרונות לליכוד. אבל אין לה קשר עם העבודה שאני עובד פה. גם להופעה שלו בשני מישורים של הליכוד אין, לרבריו, קשר עם עבודתו ב"דחה". דוועטני ביחמתי. הם פנו אלי בקצין בכיר. ואני אמרתי שאני מוכן להופיע בשני תנאים כלבד. רק על הצד הבטחוני, כי כזה אני מקצועי, וללא שום התמכרות.

אני שואלת אותו, לא בחרת אידיאלות אלא בחרת מקצוע, אם הוא באמת חושב שיש איוו משמעות לכמה קילומטרים בעידן של טכנולוגיות כל"כך מתקדמות.

לא, הוא לא חושב כך. "נכון, טכנולוגיה סכנית ומכנולוגיות אין משמעות לכמה קילומטרים אבל כדי לשגר מיל, מישור צריך ללחוץ על הכפתור האדום. ובזה שאנונו מוכנים לחתור על קרקע בשבילי הערבי מבטאת עוצמה, חוסן לאומי וכזה, זה יכול לשמש חוקן לזה שחולץ ללחוץ על הכפתור. עכשיו, כשאנונו חוקים, הם לא יעזו לעשות את זה. אבל הם ניסנו זה יצידו איתן. והם, הם מוותרים על שטח, וביתר תירא את המשח המצחיק הזה של גבולות ששישודשכ. בוא נחטל את הפרתקל הזה אתה ולחמתי. ורק לפני זה רציתי להתריע. ללא שום לחץ, וללא שום

הדחת חומכית עם אישיות מלגלג. הייתי עשה את זה גם למשל ול"צמח" בנשוא התכונני.

פסק ממשיך לשטון את מישורו הביטחוני: הומוני שלו, הוא מכביר, הוא שגבול הכתונ של מדינת ישראל צריך להיות הירדן, ושאסור לנו להסתכן ולגלות מראש את הקלטים על מה אנחנו מוכנים לוותר, אלא לשבת לשולחן הויונים במשאומתי ישר עם הרבה רצון ופתיחות.

יכל להיות, אני שואלת, שהקלטים שיש לך הם בעצם כמו אלה שמחזיק המערך, רק שהקטיקה לרעיון, צריכה להיות שונה

אבל פסק מחזיק את הקלטים כל כך קרוב לגוף שקשה להצין בהם. אני מבנה אודות אתה, אולי, בעד ארץ ישראל השלמה

הביטא שבתוך המרווח שבבניין המרווח של "דחה" נראה פתאום לא נוח, ופסק משב את ידיו על עורפו ומחז את מרפקו לאחור, סקד במבטאת את תיקרת החדר, מתמחה ואומר: "אני לא מעוניין להיכנס לנישוא המולטי. יש לי דווקא רעיון ברורות

"אני שובניסמ? אני חושב יכול לחת לאשה, זה להגיד לה שהיא אשה. אשה צדיקה, כמובן, לודאח ציפה, חמנחה, מאוכזת, ונקיה."

בעיני חת. אני בעד להיחת מלפגוע בבטחון מדינת ישראל.

"אם הייתי צריך לדרג את התכונות שמאפיינת את פסק, אומר קצין גבוה בחיל האוויר, "הייתי אומר כך יש לו אנוניה מניסית עצמתי. יש לו עור עלבן מכנס אנטי גרעין, והוא מאיר הישני. בעיקר בתחום הדישנים שאפשר לראות ולמרדד. הוא מודה עם והמקד שלו במהירות שיא ובעצמה יצאתדופ. ולא משנה איזה תפקיד. הוא וקס מאוד לאנשים. אבל לא מסגל להיות לבר. והוא וקס להיות מתמתי. לשידכ מאנשים לגבי הדישנים שלו. והדישנים זה בכל התחומים. מאיכות הברירות שהוא מסגר ועד רמת חסיס שלו."

"חבל, חבל לי על רך", אומר אחד מתברין, ודקא לא פקוד שלו. "חבל לי שהשתחרר וחלך לאיבוד. שטוס חלך לאיבוד. אני לא מצליח להבין מה רן יכול לעשות ב"דחה" בקטקסיו של זורכין. מה הוא עשה שם בכלל? הוא שוב חולך לתחום שהוא לא בשבילו. אני רק מקוה שזורכין יהיה בשבילו מנוף שיוחיד אותו לתחומים שבאמת מתאימים לו. לצד הארגוני, הניהולי. משום שכשרת התחונת רן הוא אדם מאוד חיוני. זה אדם שלא רק תרם את כל נמנו ומימדו למדינת ישראל, אלא שיעשה את זה שוב מיד בבוקר. צריך לעזור לו ולאחרים לגלות אותו ולשים אותו במקומות הנכונים. חל שנסיונו ויכולתו שוכחו בכל כך הרבה מקרים ייכלו לאיבוד."

רן הוא לחם בחלי רגיל, בריפופי, שתהוג אנשים בשעות קשות מאוד הצורה ראויה להערכה. הימים חסיסתי בכלל לא וקלונטי אחרי כל"כך הרבה שנים. אבל הדרך שבה גילה ארגון גדול כמו ביטס תלנון, וקמה ושותת של רברים - ראיים להערכה

רן פקד, "אני המיד מסתכל ישר בעיניים, ואני תמיד אומר את האמת."

"חשבונו לך מאוד הנכבד והיציב. האופן, למשל, זהו חלק מהאני כזה. האופן הזה"י אצלו, במידה פטייגת, את המדיס. הצמד להחברסם. זהו נטין להיאחז, להישאר במרכז העניינים."

"הוא אהב נכוד, כמו כולם. השאלה היא עד כמה אהבנו אהבים להתכשם בשביל הכבוד הזה. לזכנו מחכשמים קצת. הוא מוכן להיות עידום."

האוויר - בואו נסתכל קרימה ונראה אם יש זכות קיום גם להכרה קטנה שבנוייה בעצמה על ייצוג חברות קטנות. התחזית הייתה קשה. ואן, מעמדת כות, אמרנו בואו נתארגן מחדש באחד בינואר כל אחד מאתנו ילך לדרבון, ויקח חברה אחת על עצמו. אני לקחתי את השלוחה הישראלית של החברה האמריקנית לאספקט ציוד למסוסים א.א.א. הם הכביסו לי הביתה טלפון ומקסימיליה ובקשו שאחיה יעקב שלהם בארץ ובעולם בגושאית תעופה. הנשיא מטלסן אלי פעמיים, שלוש בשבוע, ואנונו משוחחתי.

כשפנה אליו אליעזר זורכין ובקש ממנו להצטרף ל"דחה", אמר לו פסק: "אליעזר, תשמע, אני עובד של חברה אמריקנית מהגדולות בעולם. יש לי משרד יפה, במבוא. עם טלפון וכל מה שצריך, ואין לי מושג במרטס". ואליעזר ענה לה "אני כבר 36 שנים במקצוע. עדיף לי לקחת מישור עם כושר מנהיגות, יכולת קבלת החלטות, ניסיון בניהול ושאת נושא הפרסום הוא לימוד, מאשר לקחת איש פרסום שאין לו ותכונות האלה."

מה ששיכנע את פסק לא היה התמונה הכלכלית שהציע לו זורכין, כי הי חברה ישראלית לא יכולה להציע מה שהחבר האמריקנית מסוגלת לתת. "היתה לי רגשה שאם אי פעם ארצה לשנות כיוון ולא לגמור את חיי בין הרברים והמנועים, להורקן ליד המתכת הקרה, אולי עכשיו זה תהאנס האחרון. האתגר היה לחזור לאנשים, לנהל, לאתגר האנושי. לרברים שיש לי בזמן נסיון. וזו היתה אלה ההחלטות - שאבה קשורה בחיי אדם - והקריטיות בחיי, הייתי במקצוע טוב. חברה האמריקנית, תנאים כלכליים נוחים, בוטס שיוצבים בשיקאגו, כך שהייתי עצמאי לגמרי. האתגר שאליעזר שם בפני היה חזרה לנישוא של אנשים."

אני ממרדה לשקר אתגר אחד שמר בגפני, פעם, כשעזב את חיל האוויר אחרי שהמיקד עלי נלקח ממנו. או ראה אתגר גדול בתחום הכלכלה הצרפתי. אני שואלת מה קדם אצלו למה. כשלוש סדרם לאתגר החדש, או אתגר חדש כדש לנלון.

"הן קרה רק פעמים בחיים", הוא אומר. "דווק פעם אחת מחדס בריה. נרא רציתי להיות מפקד חיל האוויר, אבל מי שמתחיל חשב שיש סוכים ממני. ואני לא הצלחתי להגשים חלום. אני אולי הקצין היחיד בעולם שמתוך עשרים ושבע שנות שרות היה רק שמונה חודשים במפקדה. כל היתר, עשרים ושש שנים, הייתי ב"חירות, מיקודתי ליסיס של פאנאומטיים, על בסיס תלנון, ב"חיתסר ליסיס של ארבע מאות גיחות מבצעיות. תלחתי שביעה מינים, כששקד מרדל על חיל האוויר, על הרברים, על מבצעים, משתנה קולו בצורה מרהיבת. חחזה שלו תממת, וחלך חוסר עקב, נמוך. כאילו הוא יצא ממקום אחר. מהבט."

"כשאתה בדרג המבצעי", הוא אומר, "אתה רוצה פעמים מרוא למשימות. גירמה לך ששם, למעלה בדרג המדיני, יעשיים אנשים חוקים. אסטרטגים. שידעיים מה הם עושים. נבוא הפרשה של כן להיות מפקד חיל האוויר, לא להיות, העלילה שהיציב עלי - מתאום נחשפתי לכל האנשים האלה. למרותי להכיר אותם מקרוב ורש התמסס עלי עולמי. ראיתי מבצו שהוא מגרל קלטים. מגרל שחיר לגר עוני. והתחלש המדיס שלי נעשתה לפני שמונה שנים, ביום המדיס בערב, ובזמן שיש כבי הייתי משחזר."

העלילה שאותה מוכיר פסק העידה בזמנו את צמרת חיל האוויר ופרצה בתודעה רמה לתקשורת. פסק חזר אז משנתיים וחצי של לימדים באוניברסיטת תל-אביב ועמד לקבל את תפקיד ראש להק אויר - מן מפקד חילי. מתחת לדרלת ביתו שולשל מיכתב העוטב לו היה חיש לו, כמו גם לרבים אחרים בחיל האוויר. במכתב והעלתה ואשמה בזה שיתחש לפסק שנים רבות לשכירי.

המקרה ארץ לאחר מלחמת ששת הימים בטילויסיסית בגרה העברית. במפקדת הממשל הצבאי ב"חיון גורע לפסק כי שבו ירדני סיסר בחקירה, שבזמן המלחמה תפסו הוא וחבריו סיס ישראל, שצטב ששכ עלי שכן תחצו אותו. חן פסק ידח שמוכר בכך שבנאי בן אחרון ול. הוא לקח את הג"ס ושותפי - גירמה אורן וגר רכס, שנויים יוצאי חיל

וצער עם השכיר לכיוון גבעה סמוכה. לרבריו, החליל השכיר לרוך בריצת יוגונים לכיוון מזרח. פסק הוציא את אקדחו וירה על החליל הבורח. זה התרחק, ופסק הוציא תחמקלע ופוצח באש.

לפי פסק - השכיר נעלם. לא נמצאה גופה. פסק טוען שריווח על כך למפקד הנסיס שלו. שש שנים מאוחר יותר, לפני שתמנה פסק למפקד בסיס תל-נון, נשלח מכתב אנונימי לשר הבטחון ראם, משה דיין ול, ובו הואשם פסק בריצת השכיר. אותו מכתב אנונימי נשלח גם לפני מינויו של פסק כמנן מפקד חיל האוויר. פסק, שידוע חיסב את האותו של הכותב האנונימי, כפי שידעיים גם אחרים, טוען שאנשים מסויימים חששו שקידומו ייק לעתידם בחיל האוויר ולכן העלילו עליו רצח.

למרות שחקירה לא העלתה דבר, המלצין הפרקליט הצבאי הראשי שלא לקדם את פסק בהחל ושלל למטותו למנן מפקד חיל האוויר. פסק עזב את חיל האוויר, לא לפני ששלח מאות מכתבים לעתונאים, אנשי ציבור וחברים שבהם פרס בדרמה את עמדתו, כשאני חוסר ביקורת נוקטת גם מפקד חיל האוויר.

"הוא יכול היה להיות מפקד חיל אוויר לא גורמלי, אומר יאלו שבים. "מי שלא מכסים עם זה, שילך לראות את הביצועים של הממונים."

"פסק לא רואים להיות מפקד חיל האוויר", אומר קצין גבוה בחיל. "זלא בגלל טיפוס השכיר. יש לנו ציפיות ממפקד חיל האוויר שיהיה לפחות מנן של אלוהים. לא פחות מזה. ואני לא יכול לומר שהציפיות תמיד מתממשות. אבל מבצעים ממפקד כזה שיהיה אדם יצירתי. שמלכר החלק הניהולי יתווח גם את רמות צויר לעבור על רכס, על ההשרה, על פיתוח ועל מוסר עבודה, ולא רק לפתור בעיות יומיומיות. וזה בדיקו מה שחסי לך. הוא כן מעלה בניהול שופר."

"ח"

שוב לו מאוד הבנוד והיציב, אומר לי משה. "האמת, למשל, זהו חלק מהאני מה. האוסר החליץ אצלו, במירה ממייטת, את המדיס הצודק והה לפירס ולתחפרסם. וזה נסיון להיאחז, להישאר במרכז העניינים, כשלמעלה ים אחרי שהשתחרר - הוא כבר לא היה שם כמו כלנו. ההסתכלות היחידה של אנשים היא על מה שהם עושים. והוא לא על מה שהם עשו בעבר."

"עם המבונות שלי", מסביר אתר, "הוא משדר לעולם את המעמד והאופי שלו בכל רגע. כשהוא איש עסקים מוכר, הוא יסע באויר 100, כשהוא יותר נעזר וחוששי, מ"רגלסר, הוא יסע ב.ב.ב. 318. אינ"קש, כמובן. הוא לעולם לא יסע ב"ס"א ללא אינ"קש, אם יש בוא בשוק."

פסק גוסע עכשיו במיצובישי. בלי טלפון בממונית. במכתב לקבוצת הכורסל של "מכבי" תל-אביב ושפרסם בעתונות - כתב פעם פסק "שוב יתח" זה רן דבר אחד: נבאחן חירות, קבוצות, תהלות, שחקנים, מאמים, כלנו - ומגדים רק לפי קריטריון אחד: נבאחן בשטח. כל היתר פחות חשוב. הגו הייבים לגרל דור של מבצעים, מצליחות וגבוצים. כי האלטרנטיבה היא שנבאחן עצמנו מסוככים בורר של מוכידינים, מוצאיתורציס ומאשימים מי שמבצח לא צריך להסביר. לוח תחבואק עושה את העבודה כשבילו. רק המפסידים נהפכים להיות תרגמים ללא תקנה."

אני שואלת את פסק על הצלחתו שהיו לו מאו שהשתחרר. ועל כשלונו. "יש לי כשלונויות כל יום. הרבה מאוד כתוצאה מן חוסר גסיון. אין אדם, אפילו גאון, שייכנס לשטח חיש ולא יעשה כשלונויות. הצלחתו זה שאני עדיין שורד. אני חושב שכלי אולי הצלחת שלי. אני יכול לרשום הצלחת במרד גדול שאני, הגט, הצלחתי. פה ופה היו הישגים, אבל לא הצלחת."

חשוב לו מאוד מה שאומרים עליו. היום כבר פחות, כן, חושב שהוא מאוד רגיש. "אם בבינוי פעמל" - חושק. "ב"חחולס, כן, בטוח. אפילו כמה פעמים. בנטיסתי שששורות בחיי אדם, ומעם אתה שלא (המשק בעמוד 42)

שבע "כתיבות" לחתן אחד

מאת אביבה לורי

דוד גרייה קצת מלחש, קצת מנחש, אוסף את הכסף - ומבטיח חתן לכל מי שרוצה להיות כלה. קצת אש - לשרוף את הכתיבות (פתקים קטנים וסתומים), קצת עופרת - לעטוף בעיתונים ולקבור באדמה, קמיע אחד עם מילים סודיות - שמותר לענוות ולשירותים, והרבה הבטחות. מלקטוש-בוקוטוש על ראשך, 150 שקל ביד - ותוך שנה יהיה לך חתן. ככה הוא אומר, בלי קבלות.

בחור ההתמנה של דוד גרייה מסוכנת בזה שלום בנתניה אין סימני אזהרה למה שהולך להתרחש בחור ההתמנה של דוד גרייה. עורך דין או יועץ מס. אבל זה חור ההתמנה של "קושה התמלאות" והתורן. אב רוחני לנשים מתבגרות שטרם מצאו את איש חזקן הנצחי, או בשפת העם - עוד לא התחננו. והלכו לבדוק אצל ששה המלאות יכול לשפץ את מולנו. את החור קבעו לנו מקידה. שבע מראש: "נא לבוא בלבוש צנוע", היא אמרה בטלפון. "אפשר במכנסיים. גם אם את במחור. אם זה בשביל משהי אחרת, צריך להביא תמונה. בשביל 'תחיה ראשונה' המחיר הוא עשרים שקל. אחר-כך זה כמו שאת הולכת לרופא. הוא נותן לך אנטיביוטיקה או תרופה אחרת ואת משלמת בעבודה. חוץ מזה את משלמת קופת-חולים, הבנת? הבנת? ביום המיועד הצטיידתי בלבוש צנוע וכסף מוכן לפתיחה ראשונה.

דוד גרייה מקבל קהל בניהל קטן כמות נתינה. במסכת מאולתר יושבת הפקידה המסכירה בסלפון ומצווה על הבאות לישול יריים לפני הפתיחה. בחור ההתמנה, הקירות מקושטים כמו במסביב סיום של בית ספר עממי. כמה פלקטים עם פטוקים מן התנ"ך. "אשת חיל מי ימצא? וזה ישמר מכל רע", בחוססת תמונות קישש של חיות מפודרות מהגוגל. מסל עץ אחר, שתי ספות, שולחן קטן מכוסה כמפת תחרה סינטטית ועלי מונחים ספרי תהילים. מתחת לספרי התהילים כרשים ביקור של "דישה", ספריה מדועלמת במחירים נוחים.

באופן מסתיע, חור ההתמנה היה ריק. מתוך הלישכה של גרייה נשמעו קולות עממים. מן הסתם השבנו, המצב הכלכלי פגע בפרנסתם של איצטגננים וגם כאן ניכרים סימני התאבסה. מאוחר יותר הסבר לנו שסעינו. שעת הלחץ תן בעיקר אחרי הצהריים. הנינו.

דוד גרייה מתח את הדלת לרווחה. אשה בלונדינית יצאה משם בצעדים מהירים ומבט משפיל, כמו מבוששת על שנתפסה בקלקלתה.

האיש גרייה חזמן אחרון ללשכתו. הציפה לקוסם זקן, כפוף וחיוור התבדרה. גרייה הוא אדם צעיר, לא חיוור, חיימי, לבוש חילוני המציג את (המשך בעמוד 19)

צילם: ראובן קסטור

14 סוככות

"תבוא בעוד יומיים והכל יהיה מוכן בעזרת השם. תקבלי דפים עם הוראות מדוייקות. אני רק מבקש ממך להתקשר אלי מיד כשאת מכירה משהו כדי שאוכל לבדוק אם הוא בן המזל שלך"

מסין: ככה שורפים כתיבות. משמאל: חופרת שערות. מימין: כתיבות וקוביות באדמה. למטה: חופרת שערות. מטה: חופרת שערות.

סוככות 15

שתי אפשרויות יוצאות מהכלל להשקיע בעתיד שלך

מפד סק (שקטנא)

תוחלת קופת תגמולים

נזקקת לך 48,000 ש"ח יוטר בביטוח חיים.

כאשר אתה בוחר בקופת גמל חשוב מאד שהיא תתאים לדרישותיך ולצרכיך המיוחדים. יש אנשים רבים אשר רוצים לשלם עם החסכון בקופת גמל גם ביטוח חיים, וזאת כדי להבטיח את עתידם בכל המישורים. זו הסיבה ש"תוחלת", קופת הגמל של הבינלאומי הראשון, מאפשרת לחברה להשיג ביטוח חיים גבוה במיוחד - 80,000 ש"ח, לעומת כ-2,000 ש"ח הנהוגים בקופות גמל אחרות. לידעתך סכום הביטוח ב"תוחלת" צמוד למדד אוקטובר 88.

קופת גמל "קרון השפע"

עכשיו הבחירה בידיך...

בחר את קופת הגמל המתאימה לך. הודרו והפסקו בה כספים עד 30.12.88 וכן תוכל ליהנות מהטבות המס לשנה זו.

מבטאים לחיפוי על אלפי בחורים צעירים שמעלים לא ידו בשום פלוגה ולא ינחשו שום דבר על שם קבר של שום מדינה. 13 מברטים לאלה שלא משתנים במשחק אבל מתעקשים לקבוע את התוצאות המצויות של דורון שרמטה בעתונות בית הולדתו של המגיד, וזאת הייתה ההפגנה החזקה ביותר שהושגה אצלנו. ותחלוצה אותה, לפי דעתי, צריכה להיות חלק מתפקיד של כל חיילי גולני. שלית קדושה של כל חייל חילוני שנשבע למות למען מדינה שמתחלקת לתחמים ולתלמידים וזכמים לנעדרים במעולה קריבית, ולעדרים מכל פעולה קריבית.

ואם יש אלהים, עניין שמשל בשם מיום ליום, אני בטוח שיהיה עם כל התקלקלות בסדרים הבחול והבחול הוא תיבת הדואר של הידוע במרומים) הוא קרא גם את התחלוצה של דורון, ושומר אותה בזכרון ליום הדין, או לפחות עי' לבחירתו והבאת.

הבנק הבינלאומי הראשון. יוצא מהכלל.

יהונתן גפן

אולי אחרי ערפאת

עזית, כלבה פיצוץ

אולי הגיע הזמן שגם אנחנו נכיר במדינת ישראל. כלי גמגומים ותרגילים מלוכלכים, ששטם נצחיר קבל עם ועולם: "אנחנו מכירים בעצמנו ועומדים על זכותנו ההסטורית לחיות, וההפסיק למות, ולשלום על ישראל". אולי הצורה קצת בוטה, אבל הגיע הזמן שנצאיר אותה. ויפה מלחמה אחת קודם.

אולי הגיע הזמן שגם אנחנו נכיר במדינת ישראל. כלי גמגומים ותרגילים מלוכלכים, ששטם נצחיר קבל עם ועולם: "אנחנו מכירים בעצמנו ועומדים על זכותנו ההסטורית לחיות, וההפסיק למות, ולשלום על ישראל". אולי הצורה קצת בוטה, אבל הגיע הזמן שנצאיר אותה. ויפה מלחמה אחת קודם.

מקטורו טרקטורו

א מכבר קראתי כותרת מרגינה באחד מהעיתונים: "שרון: תיק בכיר או שאני חוזר לטרקטור". ומאד מעניין אותי אם אפשר לגייס מדי מאתיים אלף אנשים שיתקבצו לטיב חורף אחד בכיכר מלכי ישראל, ויצעקו בקצב אחד עד לב השמיים: "טרקטורו טרקטורו טרקטורו טרקטורו טרקטורו".

הפגנת יחיד

צדה עם ההפגנות היא שהן דומות יותר מדי אחת לשנייה, וכשאחת רואה והגדרות בכיכר מלכי, אתה לא בדיוק יודע אם זה בעד או נגד מה - ומי. כבר קרה שכאחרי ההפגנה בעד חוקה לישראל ולקת זמן עד שהבנתי שמדובר בהפגנה של ושים מוכות. ורק בגלל שאני ג'נטלמן כמו אוסקר ווילד ומתנגד להבאת נשים ללא סיבה - השתלבתי ופה ההפגנה לא חסר לנו. והכיכר כבר יש יותר של טים מקינים ממלכים.

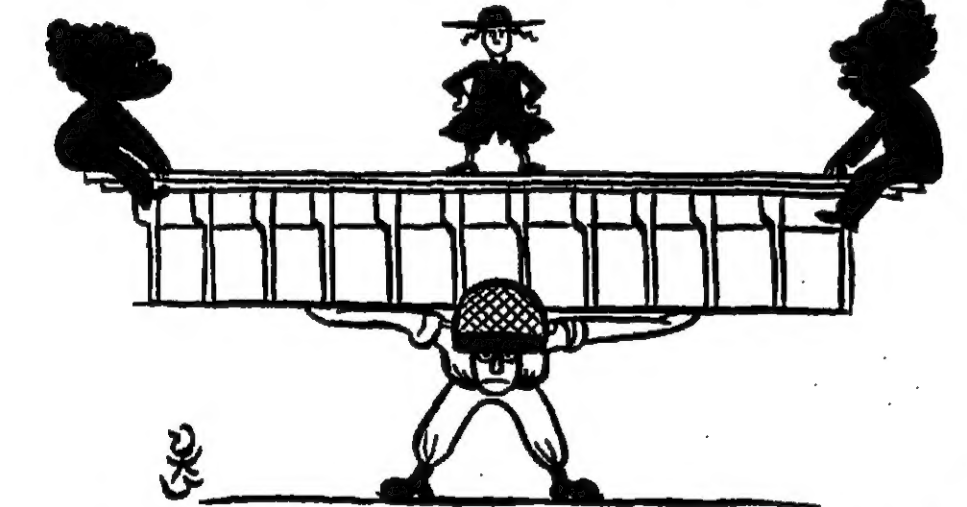
ולפעמים, אדם אחד, בזמן הנכון במקום הנכון, הוא הפגנת המאחז הבוכה ביותר והמרוכז ביותר ביד. דורון אטלס שכרע ליד קברו המדי של משקרו לשעבר, מגיד גולני אמר מיטל ויל, לא אמר מלך, אלא התחלצה שלו צעקה בקול רם יותר מכל קריאה קשה בכיכר מלכי, שבה נערכה לפני כחודש ההפגנה וזה משתתפים נגד ההשתמשות בחורי הישיבות משרות בצבא.

דורון לא אמר מלך, רק בדע ליד קבר משקרו לשעבר, המתכנן על ערימת דרי הפרחים של המלכות והשנות בגדרה, ועל גב תחלוצה המי הלבנה שלו צעקה הבוכה האחת.

13 מברטים ללא משרות בצבא, והם יקבעו את גודל המדינה.

13 מברטים לחיפוי על אלפי בחורים צעירים שמעלים לא ידו בשום פלוגה ולא ינחשו שום דבר על שם קבר של שום מדינה. 13 מברטים לאלה שלא משתנים במשחק אבל מתעקשים לקבוע את התוצאות המצויות של דורון שרמטה בעתונות בית הולדתו של המגיד, וזאת הייתה ההפגנה החזקה ביותר שהושגה אצלנו. ותחלוצה אותה, לפי דעתי, צריכה להיות חלק מתפקיד של כל חיילי גולני. שלית קדושה של כל חייל חילוני שנשבע למות למען מדינה שמתחלקת לתחמים ולתלמידים וזכמים לנעדרים במעולה קריבית, ולעדרים מכל פעולה קריבית.

ואם יש אלהים, עניין שמשל בשם מיום ליום, אני בטוח שיהיה עם כל התקלקלות בסדרים הבחול והבחול הוא תיבת הדואר של הידוע במרומים) הוא קרא גם את התחלוצה של דורון, ושומר אותה בזכרון ליום הדין, או לפחות עי' לבחירתו והבאת.

שהשיעור יודע שהוא חלק להתמוצץ, ועושה זאת על דעתו, ואילו הכלב גויס ומוצץ בניגוד לרצונו, ובכפייה גמורת.

הכלב לא יכול להגיד שאין לו עניין במאמקים המוירניים שלנו, וגם כמה דר ורא לו להיות כלב, ואין לו כל עניין להיות גם חייל. ואם הוא כבר בשדות פעיל, במה אין לו ענין להתמוצץ. אבל כל מה שיצא לו מהזה זה נביחות קטנות ומאד לא בידורות, שהמפקדים כנראה מפרשים אותו כ"כן המפקד ושלוחים את הכלב להתמוצץ. משה עוד, שהמציא את עזית הכלבה הנחנית, אומר בעיתון: "צריך לזכור שבמדינת רבות בעולם משתמשים בכלבים לצרכים מבצעיים".

אבל אין אחד לא שואל את הכלב, ומני הדור כענין, לפני הפיצוץ. במקום שבו מפוצצים כלבים בניגוד לדעתם, יום אחי יפוצצו גם אנשים לצרכים מבצעיים. במתנה נוחת על כלבי הקמיקות, בעיתון "הרשות", נכתב שהכלב היעיל ביותר למטרות מלחמה בסדר הוא השפאדור הגרמני, ואין צורך להוסיף עין כמה כל זה גרמני. ומתועב. ומביתן שלכלבים אין בדרך כלל טורים אישיים באופי השבת, אחיה אני לזה, לפה, ולדקן נפיה לזכר הכלבים שרצחו ברם קי, ומוצצו בשלדיוזות, אחרי שחי כלב כלבים ומעו כש שיעים.

מעיין כיצד היינו מגיבים אם בארץ כלשהו היה יהודי מצוץ לשורף את דגל המדינה שלו. אבל הדגל שלנו כחול ולבן, ואנחנו גוראים להם מאיפה משחין המקל, בחרישות בטלויזיה אנחנו רואים יהודים רחב גרם צוץ, את המשתתף שלו במחסום, ועל מבטה המי נעו דגל ענק, והמגדודו מסתבך לו ביקשים.

"אסור לנמסר כאן עם דגלים", אומר החייל במחז סם.

"את הארץ שלנו", אומר המתנהל הדגלן, "אני מצטער", אומר החייל, "אבל יש תוראה מסורשת".

"אני חבר של מיצנע", אומר המתנהל, "אני לא מאמין שמיצנע נעו תוראה שאסור לנמסר עם דגלים".

"מיצנע לא פה, ואחרי חייב להודיר את הדגל".

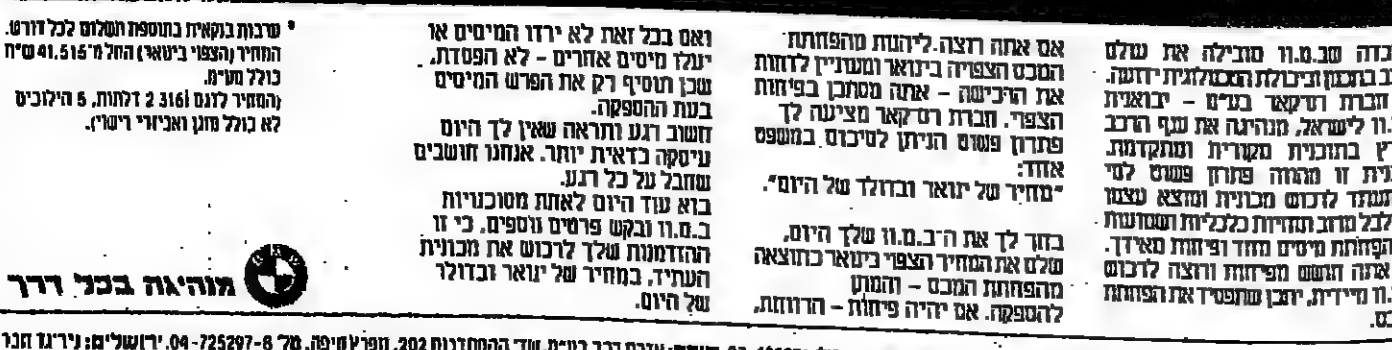
"אח לא מתאים למיצנע", אומר המתנהל.

כאן נשטעו צעקה בוטות של המתנהל, המייד אאום, ועברו לכתבה אחרת. מעניין איך זה נגמר שם, במה שלא אמר לו לשורף את דגלה, או משהו כזה.

לדעתני זה דווקא חיובי שהמתנהלים יטעו עם דגלים, וכלה נזכר להיות אותם, כשהם חולשים בכבי ש ארצנו, ונרע לעשף אותם בחיזות, כי עם דגלים לא מסתכסכים.

חולי גם מתנה השלום יתקע לנצחון ענין ויח באונות, ובצורה כזאת - אולי ידאו קדישין גם אחרונה.

מיכונית העתיד
במחיר של יומאד
ובשער הדולר של היום

אביבה לורי

ל דוד גיית החודשנא במצמעות נדה
הבריתות. שלשונן שני שנים
ארבעים בערך, ואני נישא עמו. מיה
התקשרה אלי אחי כסבר בזה שנת אה
הקדש. אצל דוד גיית בנותי. שנת שלמה
חיבתה לבשושית עיכוב השושים, שהיה
אמר להסתיים תיכונא.

מה, כמו להבריתות. אמר גיית אח
אחתי הדברים בדיק. מספרתי ניהר "אני
וחביתי" ישיבות בדיק. ובהא מאור של
נשים גייליו שנת אה בשנת אה ובר
השנים. אחתי גבורת תיכונא, בלעות
שכלתא אקדמיתא, ואנילעגיות, נעודות
עודות במשדות בכיות ובלא בדיק מאמיות,
בכל חליותה. אלהל, לא בדיק מאמיות,
בכל חליותה בלתי חיותים.

אחתי מאמיות ניה בעיה. המצב
שלי ד נאש ואלה אחתי בלתי אה
מאמיות. בעיניו שנת אה לשר במשדות
על ושני בעיניו שנת אה לשר במשדות
לחמתות אחתי. בעיני אחתי אה להתחיל
התבאש בל הגריות. אחתי שרחה רועית
אחתי חושפת אחתי ניה וני גייליו אחתי
שבר אחתי למר. בעיני אחתי שני אהד
אחתי הבריתות אחתי ניה גייליו אחתי
ומללתי. יסיתת כר תכל. בעיני על
אחתי בעיניו, מניתי בלתי שני מניתי
עניוה ושם כר דרד.

אני מקובלת הברית. וידעת לרדכ.
שני לני יסיתון אחתי עשיר וזה לא קורנא. לא
כר קלעי. שני אחתי שני במצבי. ושני
עממיות שנת ששיתו בלליל וזה הבריתות
המסיות. זה לא ענין של יחיד מצד, זה
של כל שות. מה אחתי ומה אחתי זה

אחתי ואחתי ואני ובריתות לא מצאות.
להתחיל החושבות תענית אה ער בריית.
אחתי שתייתו תענית אה שתי
הבריתות לשם. ולשלושונת שנת אחתי
הבריתות. חני חלילי מצאת אחתי
המסיות יספורו שתינו שם המון נשים.
וחי בער למי שנת.

אחתי אה לני להוציא מתק מקומפוט.
על המפתח וזה מתבט בל כאחתי. ניה עשה לי
משות. אחתי אה דרד בלתי אחתי
הבריתות שני לני ואנילעגיות חזקה. הוא
ויאח בחרה בלי שנת שני מרצון עשוב
וזה שני מקפוט. בל המסיות אצל אח
כשני דקות מה לני הוא אה שני עלני
דני ושני גייתת בעיניו שנת אה להמסיות
אחתי בלתי אה. ובהא שנת אה
שלשונת אחתי. בעיני אחתי בעיניו שנת
אחתי מישור ואחתי. בל המסיות עלה ל
160 שקל. על 60 שקל אחתי וני ל קבלה.
בשכיל 100 שקל אחתי לא רצה בער בעלה.
אחתי שני שמכני אחתי המקיפה הוא יחיד
עשיריה שנת אהד קורש ומפלט אחתי הכסף
כמתן בערת. אחתי מתחברות שני חיות
אחתי. בעיני אחתי על 100 שקל אחתי בעלה.
אחתי אחתי עילית. בעיני אחתי ואחתי
שני אחתי מנהג אחתי החללת אחתי דני
הדקה בער לעולם שלי.

בעיניו בערד כר שנת אחתי אחתי
מאמיות לא ושאת. אחתי שנת אחתי
אחתי שולל. אחתי חסותות. שנת אהד
בכחור מוצלית אחתי המצב העגום שלי
ועסייתו בלתי מקוה שנת אה לא דקח. אחתי
תענית אחתי במאב על יאוש. במאב שנת
ויה בולס שנת אחתי ואחתי מאב כר
לכר לני סיפורי על אחתי רעית.

התעוררת העצמאות היהודית והחסינות שלה
לעל ידי דרי יוריגה הצהרית מיני ארוע
ההודות אשר לא אחד מהם היה מזוהר עי
ההודות שישנו

1. שזע תביעות לזיוון גישואים. אופן השימוש
ב"כרע" לשנים תביעה על צלחת שהאחריות לה
ההזלת. שמפליקים את תביעה אחרת. אופן מכל
רשות אשר ארך אמת וזוהר להיטות המרע
לא תועל כל ארוע ההיטות מהיטות שההזלת המרע
ההזלת את זיוון בקרן, וכמו שההזלת זיוון של
יצחק אברני לפני אלעזר כוב אברות אחרת וכמו
שההזלת ארוע, שמש רבני עליו השלום, אופן
ביתן, כן המציא לי את זיוון אברני לי התחל ל
מכירתו זה רצון אברי מי והיטות לזיוון לזיו
וגואלי

2. תועה: וזו ההיטות בבית, להחליט שזוהר עי
שזע ההיטות תועה לפני. תועה: וזו ההיטות
מחליטת תביעה שזע לפני כניסת השבת (מכאור
שזע מחליטת לאחר יצאת שבת

3. תביעה, להחליט על תביעה אחרת עי ידועות
קטן המכל מספר תביעות. תביעה: וזוהר סכנה
מחליטות

4. צלחת המכל והזיוון דרי יוריגה תביעה

[illegible]

**"לא מדבר עם
עתונאים"**

לשאלתי מדוע רבנות שהיו
אצלו לפני למעלה משנה עוד
לא התחתנו קנה דוד גויסה כך
לחלוי מי היה מה היה מהי זה
היה. יש תקווה שצדק להחמיר
יותר וכן לביטול עיבוד הנשואים.
אם למישהו יש איזה עניין, הוא
יכול לחזור אלי. חלוי אם זה עשו
בדיוק מה שאמרת. יש לי כאן
עשרות חומות להחנות אבל
ההצעות הן חצויות.

החל חמיר באמת ובחמים
שמה שאתה עושה עוד לא נאשם
"בעת השם"...

מה מידע תמליץ מלוקטוש
בוקטוש... שהיו כתובות על
העמוד?

הנה שמות שמונים
שמות שלמה
לא יכול להשיב על זה.
אין כפרה. מדברו עם
העונאים שמה?

Figure 20

תודה על השתתפותכם ביישור הקו.

המאמץ נמשך

להשתדל, ככל שניתן, לדחות לשעות אחרות, או להקדים את הפעלת הדוד לחימום המים, מכונת הכביסה, מייבש הכביסה ומדיח הכלים. תודה.

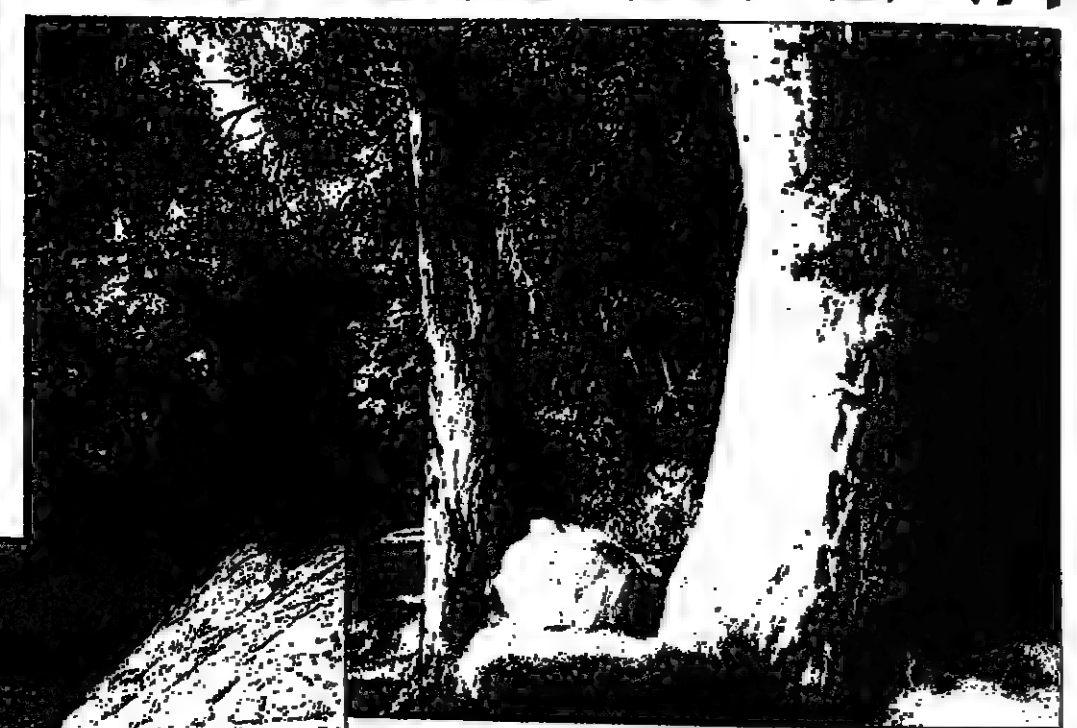

חברת החשמל לישראל

כח"מ ת"ש

91. עצי דפנה במרכז הכרמל

חל לטוס במרכז הכרמל. (צילום: נילי פרידלנדר).

הוא - שער כניסה לעבע.

החוקים מחבולות של דבלים תורכות מאומרי וגם מצננות ביתית של אורו או קמח. הסופר חיוני, ניקוס קאנאני קיס שנתן לעולם התרבות את "זורה היווני" וה"פיתוי האחרון" (של ישר), מספר במונחיו על פרס ספרותי שקיבל אחרי לימודיו בארצות. הפרס היה זר ענק של עץ דפנה והוא רצה לטוב לפי רג. חברי ועד לקחת את הור כי הסי ניום היכנו לצאת אחרי הלימודים למי שט ארוך בחרי יוון. ובאמת במהלך המסע והגלי הממשך, חלשו את עלי הדפנה נהור של הפרס. וחילבו בהם את הבשר שעשו על האש. בעיר קולומטר אחרי תחילת המסלול, יורד השביל אל ערוץ החלל, אל הוואדי, כאן הולכים על מישטחים לבנים של סלע נור שמשובך בעדשות צור חומות ומעולות. המדון הצמחי נהוד של רחוב התשובי חשוף לעמש ויבש. במדרון הדומי, חשוף דרך הים, זה שתופס צל גם לכיוון דרך הלחות. בחורף יש כאן בקיץ, נשמת הלחות. כאביב צב עושים, ריגות הריחות. בחורף הערוץ, עם משיכים עם השביל בחורף הערוץ, עם טיטות קלות, עד שמגיעים לנרם וזוים משמאל. כאן יש שוב לא נוח באיחוד, שעולה בחורף לאורך 200 מטר לרחוב דרך חם ליד הבית מספר 102.

● בקשה לעזרה
השביל לא נוח וצריך לבחור כאן מדרגות אחרות כדי להקל על הוררים הצעירים והקשישים, שמטיילים בחול לטוס. כדאי.

השביל עובר בין עצי זית, אלה ארצית ואלות ועץ דימן עם גזעים אחרים. למי רכבוש: ארזים, חורף לקרוב דרך ים.

מאת נילי פרידלנדר
צילם דורון הורוביץ

הוא - שער כניסה לעבע.

הים. שברים את הכביש לתחת האוטו בים וחוררים למרכז הכרמל.

● חגון וחתהבוח בשבת
טיול כזה, לאט, עם מנוחות ובילוי בטי בע אורך שעה אפשר לעשות רק את הקטע עד עצי הדפנה ולחזור באותו שביל לן האם. לקחת רק מים. בחיפה, העיר היחידה בארץ שיש בה תחבורה ציבורית גם בשבת, מגיעים אל נ האם באוטובוסים 23, 22, 21, 31, 37. רק 22 מחזיר התחנית לכרמל לא מעל בשבת. לידד מהאוטובוסים במר כו הכרמל. בן האם יש מחזק משחקים חריש וחדש. טבעות שלובות בצחוב, כחול, אדום. מקום טוב לשעשועי ילדים.

● אל חל שיח
עוד ואדי אחד שהחיפנים מטיילים בו בשבתות. חל שיח עם שרידי מנזרים כיואנטיים וחכמות של משפחת חיאט, רבים נוצרים מעשוי חיסה, יורד מה כרמל לים, מרחוב לטוס אל חוף הכרמל.

טיול של שעה מקסימם, שעתיים בוי דיווח.

אם באים ברכב פרטי חונים לפני בית ספר הרצל ברחוב לטוס. השביל שמי מוכן בשחר על האבנים מתחיל ליד ק הילום. חלבים מומה.

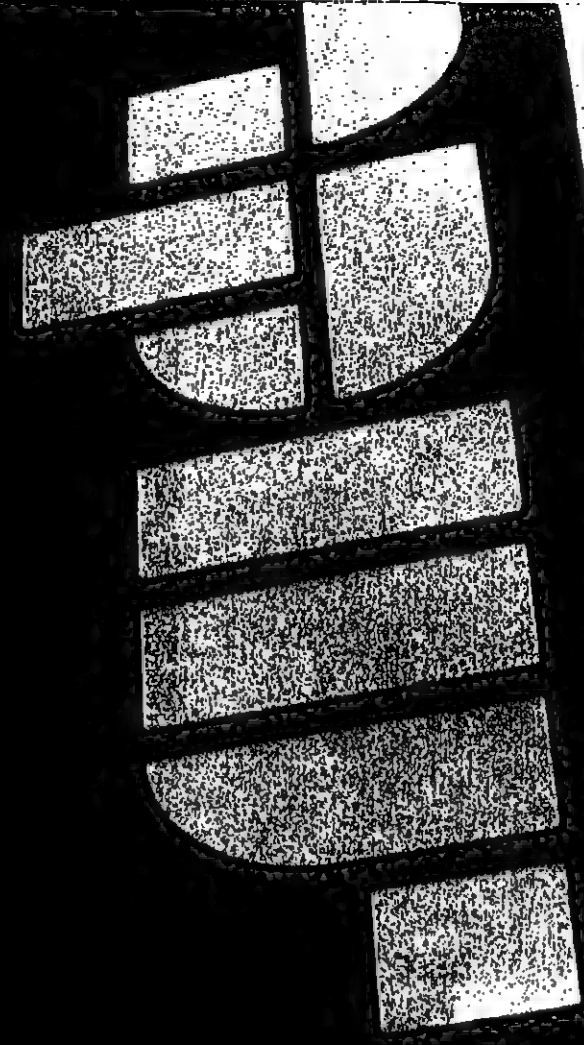
הטיול הוא ביריה לכיוון הים הכחול צריך לדאוג שרכב פרטי יגיע למגרש חניה מול בית הקברות העירוני בחוף הכרמל לאסוף את המטיילים.

אם לא - יש שובל שעולה בעליה חורף ואל הכרם של כפר כבאכיר, של בני הכת האחרות על הכרמל. טיול שמסיים בן שעשועים ליד הכביש.

ורטהיימר, הבן

שעם הוא בכלל רוצה להיות בלתי-חזית.
בגלל העוצמה וגודל המעשה אשר הוא
הוא, ואנו מראי חושב לו להיות חזק.
איתו ורטהיימר, הבן של סקר, בזה נלכו
בדרכי אביו. לא דיאקטיונו, לא מוזין
לשם מרד. וצורך שלו - להצמיח,
המחבן - לדשום הצלחות גדולות יותר
מאלו של האב. הוא אומר, הן, לא אחר.
לא מדבר סחבקות, ומרגיש מצויין בנעליו
העצמאיות שאינן שונות בהרבה מנעלי
אבא ואפילו הולכות בדיק לאותו כיוון -
חלוציות נוסח סוף שנות ה'תש' שמשלכח
חילוש מודרני, מחקדם, עם הישגות
מחודשות בקרקע הגליל.

מאת חלמה אדמון
צילומים: דורון הרובין

ראי את הנוף, הוא אמר. המסע בעולמו של איתן ורטהיימר יסוכם במחברת. כמו טיול שנתי, תחת הכותרת: אסתטיקה. חים הכחול בחלון משרדו ב"ישק", נהריה, הכביש העולה אל הדרים, כסף העלים במטעי היתרים בריכת הדרים הרגועה במרח אולמות הייצור במעלות, הריצפה הצהובה המבריקה במסעל הבליים בתפן, המסלים בנן התעשייה בגליל, גם האיראולוגיה תבוא לירי ביטוי, תיאור המורל לתעשייה ארצית בישראל, החזון הגמילץ של האב מצוטט מפי הבן בחודות עמוקה.

הפועלים במפעלי רואים כיפות הרים עד האופק. נקיון אובססיוני מישר את הקירות והריצפות הגירניות בבתי החרושת האלה. מרובר בתעשיית מתכת, ואין רבב אפור על אדן של הלון. המפעל במעלות בנוי כחל מלא אור. מעגל אולמות יצור חרישיים מקיף כיכר מנוגנת בצמחים וכלי עבודה עתיקים מחוץ. מי שבא בנסך לעבודה נעצר רגע ליד מפל ערוץ של טיפות מים הנושרות בצלצול רק מן התיקרה לתוך בריכת דגים.

ורטהיימר יורד לאן לקחת את התייר בגליל. כאן, על שפת הבריכה, כשהרובט רחש סביבה בנחת, עומס משורי מתכת חרישים, הוא חושף גאווה מהסוג המידושה "תעשייה", הוא אומר, "זה לכולן, לא חצר אחרת" עם גרמאנות, חלודה, רעש, אני מראה שאפשר גם אחרת.

כל הזמן הוא מראה כלומר, מרגיש מצביע על מורל. לא רק מייצר, עושה רוחים, אלא גם, ולרוביו, בעיקר, מתוך. הוא בן 37, וכשהוא מרבר על תעשייה יש בו כובד ראש של מורה ותיק. הוא אימץ לעצמו את כל סיסמאות העצמאות הכלכלית של אביו, סקר, יורה אותו בכל עיסול דרך.

ורטהיימר האב הוא גם פוליטיקאי. הוא נאם בכנסת, כתב הרבה בעיתונים, נשא דברים לתוך וריבה מיקרופונים. איתן אומר את אותו מלים בלי להפסיק במלת פומפיות. הוא הפנים את כל תורת ורטהיימר, כלל עץ התעשייה והוא מרקלם אותה כחומר למראה להב מתכת וזיכר המיוצא למרח הרחוק, ובמקום ורחבת הריבור על בדידותו. והכריות הנו אינה גדולה יותר משל אדם אחר, אך עם כל פסיעה בחברתו בין מכונות צנועות כצבוב בחק כמו הריצפה, היא מסקרת יותר.

הבן של סקר ורטהיימר מרגיש כבר מספיק בטוח בנעליו העצמאיות כדי להנחות סיור במבואות מפעלי, וקצת עסוק יותר, כהרדי הנפש שלו. אבל הנפש, מכוונת לאפיקים מסוימים בלבד, תישאר חירותית עד הלילה. ותלילה נסיעה ארוכה מן הגליל לתל-אביב, לא פותח רלתות נישטרות יותר. על כן יש להאמין לתוסר הישע הריגעי שהתמן בפניו של איתן כצהריים, על הרשא במוזיאון תפן. "מה את רוצה", הוא אומר, "אין לי הסכניקה של לפתוח. להתעסק עם עצמי. אני מתגנזל שאני לא יורד לדבר ולמרח ואני יש לי עולם עשיר ומלא. מצדד, כשיחה הזאת אני מרגיש עכשיו בלי תחתונים".

הוא שב במרץ לחלוש עשבים שוטים מן הרשא. ידיו גילו קוצר רוח והוא שלח אותו לרדיוס רחב יותר ויותר עד שהרחק מסכיבו לא היה אלא רשא ירוק וחלק. רק (חמשך בעמוד הבא)

איתן ורטהיימר בנעליו למפעל בתפן ובצילום המכונה ובביתו שבכפר הנודים (למטה): "אני לא מתעסק בעבר, אני לא דורך במקום. אני כל הזמן עסוק בקדימה רק קדימה"

הבן של איתן

(המשך מתעמוד הקודם)
 אז הרים את מבטו אל השלטים שבמעלה הנבעה ואמר: "ראית את הריקנות שם למעלה?"
 בתחילת שיחתנו פרש את הפלטק השחור המפורסם שסוף הציג לאור, והסביר איך היתה הכלכלה כגון מבוססת על חקלאות בראשית, וה השורשים של עץ התעשייה והאריזון הכסות תבע את שלו וריבים הלכו לצנא הקבע, וה הגוע ואיד קשה המעבר מן הצבאיות אל היצירה התעשייתית, שזה הענפים והעלולה והפרחים. "או אני יוצר מזה אתר של תעשייה, על הענפים והאלה, ומקוה שבצילן יצמחו עוד כמה פרחים של ימים עצמיים."

ה רוד שלנו צריך לקחת עכשיו את האחריות, אמר כשהעמקנו לתוך הגליל ועצי חורב יצגו את הטבע הארץ-ישראלי לצדי הבנייה. "זה לא דור הפלמ"ח, זה לא דור מטריאליסטי, זה גם לא הדור המבולבל הנכחד. אז חלק מהדור שלי נסע לבוסטון כדי לפתור את בעיית האחריות הזאת. אני כאן כדי להמשיך בדרך שלי. אני בונה מודל לתעשייה בארץ."

הפתרון של ורטהיימר הצעיר לבעיה העלולה לצמחו בצילן של אב דומיננטי אינו התחרון הקל ביותר. איתן בחר, ולא מן הרע הראשון לחייו, ללכת בדרכיו של סטן. לא ריאקציונר, לא מרדן לשם מרד, הוא מגשר על פער הדורות בדרך האתגרית, הלא-מבונה מאליו: להצליח, לרשום לפעמים הצלחות גדולות יותר משל האב. ורטהיימר הבן לא קורא בשם לצורה הזאת של ההתבוננות, אבל העמודים בריאגומט מוזר הבסטים של "ישיק" מרבות בשבילו. ב"82", השנה שבה נכנס לעבוד ב"ישיק" בתפקיד קטן נודר, מבר המפעל 28 מיליון דולר. השנה נישמה באותה משבצת 105 מיליון דולר. איתן ורטהיימר הוא היום מנכ"ל "ישיק" (נורית, תפן, מעלות, פלוס חברותיו), מנהל 1500 עובדים וכמו כן שוקע בתנועת בנייה של קריית תעשייה המשתלבת בגוף הגליל המערבי. באחרונה רכשה המשפחה קרוב ל-10% מ"דיסקונט" השקעות, החברה השותפה עם חברת ורטהיימר ב"ישיק". הוא עשה זאת בחשאי, ותרם כדי לרכוש 25% מ"דיסקונט" השותפות של "דיסקונט השקעות" ב"ישיק". משפחת ורטהיימר מעולם לא סורה בבורסה לפניו.

לפני שנתיים, כשהבטחון העצמי שלו היה עדיין גנון במסתור של כמה סימני שאלה, ירד בבית-קפה תל-אביבי על העוצמה וגורל המעשים של דור הפלמ"ח, הדור של הדור. הדיחוק מן הטריטוריה הגלילית שלו שיווה לו אז טעם של יסודי גירול קשים הנעשים שחלו עליו בו שינוי גורל. נוסדה מבני עתה ההתבוננות בשאלה איך להיות פלמ"חניק בלי להיות נער ב'85'. איתן ורטהיימר הוא פלמ"חניק חדש. יש לו חברים רדודים מן הישועים המוכים, הוא אוהב ותיקים

"כשאבא חזר אחרי החאנה, הייתי שמח לחזור לדברים שלי. אבל הוא אמר: חישא. אמרתי: רק אם אוכל להציב לעצמי מטרה וללכת לקראחה, ובחנאי שאני גברע לך."

מירינס, מבשל מאכלים אנינים, שומע מוסיקה קלאסית, יש לו פסנתר בבית, שהאדריכל וכלל לגנון הוא אוהב לשרי ארץ-ישראל ומאמין שהשוק של ישראל רק הצעיר.
 מכונות רבות הוא חי בתוך בועה אופטימית, מלאה אנרגיה ותחילה. הוא לא ייבה לציג את בני גילו, ואפילו לא את אלה שישבים על סטן הלבוש שלו. משלו, נקי ופונקציונלי כמו אולמות הייצור שלו. הוא לא גנדרן, ולא מבקר במכוני בריאות. השמירה על גופו ("אני לא חולה אי פעם") הוא אומר, היא הקשה לצרכיו, אבל לא עד כדי הסחת הדעת. הוא לא שוויצר. האלפא רומיאו הנוספת באוויר הגלילי

במפעל ליד המכונות צויד לסיבוב את האבא היהודיה שתעשייה זה לא דבר

איה מבחינתו אלא מינוק קטן שוויצרי לעצמו, ולא מוצר תוויתי של חוג הסילון. אם הוא מבחין במבטי ההשתאות-קצונה ברמזורים, הוא לא מתעבב עליהם. הריבוי שלו מלא מלים ישות, לפעמים אפילו פואטיות, כמו קדושת מקולם מושגים של משה אור. הוא לא מבר סחבקית כרבים מבני גילו, ושמן המבטא היקר שרוב בן הלשון לחיד רק מסמן את היעדר שלו פבוציה חבובות.

הוא מסוגל להגיד: 'לפעמים אני חולך כאן על השלטים עם עמט קינן, כדי למצוא את המלים'. וקינן הוא המנהל האמנותי של מוזיאון תפן. ת.א.א.

אז: "הישיק" זה לעשות, כל היתר לא חשוב. מה זה כל היתר? כן לאכול, לא לאכול, לראות עוד חרס". יש לו רכבה מכריה, רבים מבקרים בוהילה שלו במרומי כפר החרושים, אבל האינטימיות, הדינמיקה השוקעת והנחת רך בקולות של הסרת מסכות, קיימת, אם היא קיימת, בעיקר ברגע המשתנה בחברת אחרת רות. או עדיית, האחות הבכירה. או אבא שלו, מרים, שרק בהקשר שלה הוא מוכר את העלה הזאת, אבנת ישיחה, האת הצעיר הור כבמר תקוה ומוכית לעולם שגם תרינים יכלים להיות אנשים יצריים ושפונים. כשאיתן מרבר עליו, הבעת מתרבת, והוא כמעט צוחק. "אני נהנה ממנו", הוא אומר, "זה חכם. וטקטי על מה הוא מרבר איתנו 'על הכל', הוא אומר."

בסך כל השיחות עם אנשים אחרים נותר איתן מרוק קטן וקירי. ניפור עדין שהוא תוצאה של גיטוס, עיניו נשטות ושיטה אישית נוקשת על עולם פנימי מברי. הוא אומר "הי" לא "אהלון" קליל לכל מועל לא מנהל אגף, ומסרר בחביבות להצעת סטל קפה תות. "אלי" כפעם אחרת", הוא אומר, ואנחנו לא נהיה שם כמעט אחרת, לראות את הוא מתיישב על אבק המלט יחד עם הנועלים, במבנה הענק הלא-גמור של המשרדים ואף השיחוק בתפן. כשהתחילים הבנייה יצב במתח הבניין סלע גדול, אכן פשוטה, ומעליו חופת וכוזית. הופרנטיות שבה מנהל העולם שמקף אותו רק תרמו לפסיכולוגים שבתבונה על הבאוס המאיים תמיר לבדוח במבנים והצגה.

הוא אומר: "אני לא מתעסק כעבר, אני לא נודר במקום. אני כל הזמן עוסק בקריסה, רק קריסה", הוא יוצר מין חרטום כל מטוס כשתי כמות ירד. המרוק הזה של ורטהיימר, גירול 40 אדעים מדי שנה, תפיסת המסע הראשון כעולם בחורשים בתעשיית המתכת, מותיר בצירי הדרך כמה כעיות אנוש. אתה יורע אחרת לו, שמעתי שיש אנשים במפעלים שלא אוהבים כשהוא מרבר על פליטת גזם על חמק, נשא

"אני יודע שאני לא כל כך חזק. יש לי מניקה של שמירה על הכוח. אנחנו לא

אבל אטמטיק. כשהמוצקה קשה, זה עורה, אני חולך בקשת הצידה, מוחר אח זה, וחוזר."

בנידנרטי, ואח"כ אצל האחרון של אלברט איינשטיין בנידנרטינגלר. "ידעתי כל הזמן שאני לא רוצה לעבוד בישיק. אחרי שנתיים החלטתי שאני רוצה לעבוד בשביל עצמי."

הוא חזר לארץ, רכש שתי מכונות השחזה מקולקלות, תיקן אותן, "אני אוהב לעשות דברים בידים", הכניס אותן לתור בשלומן, וחזר לעבוד בתיקון חלקי מכונות. "נסעתי עם אוטו קטן בין המפעלים בסביבה ואספתי חלקים לתיקון". כך "צר" לעצמו את ההתלה והדרושה לאני-בידאליסטים.

מיר ידעתי מה אני רוצה. ידעתי שלאבא יש מספר געלים מאוד מיוחד. גם לאבא, זה לא היה חולך בלחלקת אותו. החלטתי לנסות בעצמי. ילך - ילך, שמעתי הרבה סיפורים על הפלמ"ח, תמיר חסר לי האווירה הזאת שהיפשוש אותה בסוללים, בצופים, לא ממש מצאתי סטן רואה את עצמו מכוסה מהתנמאות שלו, הוא עוסק בבו להיות שם, או לא להיות שם. גם אני ככה אף אחד מאיתנו לא יושב הזום על השני. אני לא חושב שאני משופשי ומבריק כמו סטן, אני מנסה כמה שאני יכול. אני חושב שזה גישא ברם, החלוציות, חסר לי להיות חלוץ בטבע, בצבע. להתעסק עם משה אור, ליצור שילוב שילוב בו אורי. תמיר כשאמר לי משהו בלתי אפשרי, אמרתי: יופי, זה בשבילי. הומנים הקשים לי ביותר הם כשאני נזמר משהו. אני לא יורע מה לעשות עם עצמי. אני מובל משיעמם גורא.

אורי שנה השתעמם בשלומן וקנה בלידה אחת מפעל פורש רגל במרמאל. זה היה מפעל ליצור חלקים למכונות ורטהיימר תמיר אותו על הרגלים, "אחרי כמה שנים מכרתי אותו בהומן כסף. את פקעיים נוספות. את המיליון דולר הראשון שלי הורחתי מחרות שלי."

אז החל לחוש בלחץ תיקרת הידע שלו. נסיון ללמוד גיהול באוניברסיטה ישראלית נכשל מבחינתו. הוא קרא בליה ספרים, לא הבנתי כלום בשיווק, כספים, הצדדים הסכניים. אני אוטודידט כאפויי. ובכל זאת הלך ללמוד, בחר קורס קשה במיוחד. האורוגר. ארבעה חודשים אינטנסיביים, הוא היה התלמיד הצעיר ביותר באותו קורס, כן 28. היו שם אנשים מכל העולם, כולל בניו של, כמו זה של רגרי פורר. "פעם ראשונה שנתיית מבית-ספר, שפנה לאינטלקט ולתוחות ולא לכשר השינוי". היום יש לו חמש דיפלומות מ"דיסקונט" של ורטהיימר.

"הצורך הזה להטחין בא אולי מכל תרפיקות של ההתחלה. בבית-ספר יסודי לא היה לי קל. בספורט לא הייתי מספיק טוב. הייתה לי מיגבלה למרות שגילחתי בזה תמיר אני רוצה לראות יותר טוב מכל אחר אחר. ואני חושב שגם מהטבע יצאתי עם המון אנרגיה ואמביציה. בגיל ארבע כבר גנתי שולחן ומכרתי אותו."

אחרי כל אלה יכול היה לקבל כקסם מנייה מאכיו. "סטן ביקש שאבא לעזור במחלקה אחת לחקפה ממויטת. הסכמתי בתנאי שיניר לי מה רוצים לתקופה מוגבלת."

זמן מה לאחר מכן, כשהתמוקמה במחלקה עלתה, סטן נמצע קשה בתאונת דרכים. הוא היה מארישמו ומן רב. "אבא אמר לי: אתה חסמל כקסא ואנחנו נטטל באבא. מצאתי את עצמי עם עסק גורא גדול ולא ידע כל כך לגדל אותו. למולי היו שם רכבה אנשים טובים, ויתר איתם למדתי מרר. כששטק תור, הייתי שמח לחזור לדברים שלי. עשיתי את שלי. אבל סטן אמר: וללכת לקראחה, ובתנאי שאני לא ממריע לך. ואז התחיל להלך של שנתיים העכרת גירול."

אנשים מסביב צפו בתהליך. "כולנו עמרנו משתוממים מההקנין שסטן גזן לו", נזכר מוטי קידשנבאום, העורך בצד הריטום של ישיק. "כשגזנו לו את חולצתו, הוא נתן את כולו, מודר ההתחבה שאם יעשה שטיות, זה חלק מהמשחק."

איתן ורטהיימר במעילות שלו. הוא מתיחש את (המשך במדור 27)

לה חלק חושב במערכת הזאת. התחלנו בקטן וצנוע, לא תמיר היה כסף, כסף וגם כשהיה - לא עלה ברעתי לסמוך על כסף של משהו אחר. תמיר מצאני לי איזו עכורה כעיר שליית. כשנזמר לילה, מהכסף שקיבלתי לבר-מצוה קניתי מכמת רשא וקצנתי את כל נדחתי. בדיושנות הקיץ עבר במפעלים, או ברפת של רגניה ב.

הכניסה לתפקיד של סטן, כך הוא מרבר עליו, לא הייתה צעד מובן מאליו. "בהתחלה רציתי להיות ארכיטקט. עד היום הארכיטקט שני מתפרק. אחריכן רציתי לייצר מכונות. הגזן שנים הייתי משוגע על מכונות."

תיכון תיאורו שהתמחה בלימודי ביולוגיה וחקלאות, השתעמם. אחרי שנתיים עבר ל"ישעיה". "אמרתי בסדר. מתמטיקה לא הבנתי אף פעם, בפיזיקה והיכסטריות הייתי מצוייץ. ואז בא אבא. גם זה לא שלב מובן מאליו בחייו. הוא היה מאמר מהידיעה שהוא כאחד הבחורים, חולך לבטא, ואחרייך למחמא. אני מקנא בדרך הפלמ"ח על זה שהם גילחמו ביתר. נוצרו מה קשרים שהיום אין. וכשאני חלכתי למחמא, לים כישר, התמלאתי באווה. הכל בא חורה למלה באווה במחמא למרתי הדבר על עצמי. ראיתי שתחת לחץ ובתנאי אמת אני מתפרק מצויץ. היינו קבוצה שהוצגו שגנונו עושים רבירים חשוכים. תעשקנו בלהחירי מנקים לכשירא. גם אני מבנסת היום מתחיים זה בגול דברים שאנשים אחרים מקבלים כמובנים מאליו. את הקשה הרי התחלתי שוקים."

השחרור מהמצב לא הביא אותו להתחלשות חרימשמיות, שלב החיפוש והאישים רק חזל. הוא צייר אקווארלים, תועסק בהמצאת רעיונות ומטנסים טכניים. אחריכן הלך לגור בתון בעירות הכרמל, כשנזמר של החברה להגנת הטבע לבסמוך באה השוטטות באירופה, היער השוטלרי או בקרב יוצאי הצבא. כשהלך למזואון כלשהו ביבשת התרבות, זה היה מוזיאון סבני. "בטרא היה כיוון מסור לכל זה".

"בסתרורי מאירופה, סטן הציע לי להתחיל לעבוד במיקרו-ישיק. זה היה ב'83. אמרתי לא אני לא ממשך לחשב הלאה. אבל מעל לאוקיינוס הוא חושב על סילונים בליי ביער הארסי המזרז לכר החרושים מעט ניוטום בנגב. בבכיש נהיה-מעלות הוא מודיר את הנירוץ. על הנוקשים שכבר פרזת, המתנגדות והפערות. "במיוחד עיירי לא בשאיה, אבל החזמרין במרחות המלאה."

לדבר עסקים הוא טס ורבה כעולם. הוא מגיר עצמו כהמתקן שרד באקומע כולגלים של תגלית, היה גם בסן, קרה, ורדה, לפני שזה היה מודרני, "אני ממשך לחשב הלאה. אבל מעל לאוקיינוס הוא חושב על סילונים בליי ביער הארסי המזרז לכר החרושים מעט ניוטום בנגב. בבכיש נהיה-מעלות הוא מודיר את הנירוץ. על הנוקשים שכבר פרזת, המתנגדות והפערות. "במיוחד עיירי לא בשאיה, אבל החזמרין במרחות המלאה."

"אני לא רב עם עצמי. לא עוסק בכמה אני מבטום הזה שאני עצוב, או כמה אני עצוב מזה שאני מבטום. אני אוהב ונהנה וסובל וכואב בדיוק כמו כל אחד אחר."

ביבישה אנשים הולכים במסכה על הפנים. בים אדם לא יכול להתחבא

מוקד לימון: "אני מאד אוהב רברים ויפים, אבל אין לי בעיה גם ללבוש קטן של ספינה טוב לי בבית וטוב לי בים"

שמה פרטי

מוקד (מרדכי) לימון

אלוף (מיל)

נולד במולין ב"1924. עלה ארצה בגיל 9, למד ב"בית חינוך". בתל-אביב, חדרון במל"ס, המל"ג בצי הסוחר הבריטי במלחמה העולם השנייה, מיקד על אניות מעמלים. בראשית שנות ה-50 מונה למפקד חיל הים, מילא תפקידים רבים בשליחות משרד הבטחון כסיוע למדינת העולם השלישי וברכש צבאי. קוראלי, כולל סומור "ספינות שרבורג", וראים אוד בומים אלה בספר "מוקד לימון" (הוצאת מודיעין). נשוי, אב לשניים, סב לשניים. נה ברחוב שטרקור, ת"א.

כל חללית היא אתגר חדש, הפתקה זה המימנות של נגר איננו הסבר, כי, יש לעמים מצבים שאחר גרין לוח את המסירות מעצב כדי שלא יקרה אסון. אבל מי שמכיר את חם ידע שיותר מסוכן לחצות את רחוב וינגטן מאשר את חום הים. למעמים חם, מאד מועד, כי, לא תאנה רטוב וצריך לפעול, וקרה שאחזק שאל את עצמך - מה אני, צריך

את זה מה אני בכלל עושה פה צריך להאבח את זה, מוקד לימון, על ספינה קטנה, זה לא הוראה כיצד עובד על אנית מלחמה או סוחר. אין תפקידים קבועים מוגדרים. כל אחד מאנשי הצוות יודע לעבוד על ההגה, למטות, להעלות ולחזור מפרשים, לנחש את הספינה, ומתחלמים בעבודתה. כשהתחלפה ארובה הצוות גדול, מתחלמים למשמורת. זה מתיק, אבל מתנה מאד.

באירופה, אפשר לראות גם להמלכות לצבוח ומעמדות של יבוסים, בקר, ודתי שטח, אין לו מפרש. כשהיה שלום, נוכח להפליג לביתות ויתר צבונה בינתיים, אי אפשר לבוא להמלכות צבוח. אל מותן לגבולות ישראל. גם המלכות לקפריסין, שלא לדבר על יוון או תורכיה, אחרת כמה ימים. על חום אי אפשר להגיע לעצמכם ממי שאתה זה. מותן הטבע המבצר כל חמן משתנה, מתקשים, לאן מתחזקים מבישה חם משתנה, חבבעים, וזרות, משה משתנה כל חמן. צריך לעשות משה, לקשור, חבל, לחתוך מפרש.

ולפעמים נמצאים למקום קטן, לבקר, וידיכם יורדים, שותים עם המסירות, אוכלים את המאכלים שלהם, ונעים מתה לשבת על הספון ולהתחבא על חומות ולחנות. מתחזקים, מתחזקים, מתחזקים, עם חברים, קוראים ספר, מקשיבים למסות, כשהוא יוצא לים, יש אינו יודע להסתובב, זה לא שאלה יוצא לבמה שנים למינה בדרחסי, אבל בהחלפה מקבלים מפרשנות, אחרת, אתה לא בותר, חללית, לא קם בבוש, לפרט, עתים וזרות, אינו מרגיש צורך לרוץ כל שעה לשמור חומות.

תכתיב, שיטות, אורגון - כל הקריים לוח, וזה חלוקה, מופתה, מופתה, שם רבי, קטן, מה רב, קטן, חלוקה, מופתה, מופתה, שם רבי, קטן, מה רב, קטן.

חייית רוצה לקום בבוקר 1... ללבוש מדים, לבוא מחאי ולעלות לנשך האניה. מה הדבר הכי ישראלי בעיניך? אנה נושאת דגל ישראל במלך זה. מה אתה שונה בארץ? בשבועך לא יורד גשם. אתה אדם חזק? במנה באפשרות לזכות על דברים שהייתי רוצה לעשותם. מה התכונה המציית אתה לא משתעם כשאני לבד. מה התולשות שלך? יצר הרע. מה עקב אכילס שלך? חגיל. על מה אתה גאה? שידעתי לי האפשרות להשתתף בחבאתם ארצה של שירי השואה. מה התחלפה הנדלח שלך? תומתי לקדום המאמץ הישראלי. מה הכשול הגדול שלך? שלא הצלחתי להוציא מצרפת את 50 מטוסי המידא? שהיו תחת האמברגו הצרפתי. אינו החלטה נועזת קיבלת בחייו? למלך את ספינת חיל הים משרבורג. מה חיו ההחלטות החשובות בחייו? כל החלטה הקושה בסכנו חיי אדם. באיזה אירוע הסטורי חייית רוצה להיות חבזה בקרב טרפליג. כמו מי רצית להידאנותו כמו קולומבוס. בתפקיד מי חייית רוצה לשחק? את הטיפוס בספר "חוקי ותיים" של המינוח. מהי אתה נבחרת מעצמך? כשאני מרגיש שהרגש טוב על החגיו. מהי אתה לא יכול לסבול את עצמך? כאשר אני עייף ודוחה עשיתי דברים שאני צריך לעשותם. מה מעצבן אותך? כשעבד ציבור מולד באנשים חזקים לשדוחיו. מה לא מוסיף בעיניך אדם המטיף לעמונות שהוא עצמו אינו מקיים. איך אפשר להרגיש אותך? לוח לי לחכות כאשר אני בא בזמן למגישה. ממה אתה נעלב? מחשך נבונה לחשיש. מהי אתה צוחק ודבחה כשהחכים שלי מספרים לי בדיחות. מה משעמם אותך? חשדנות חמונות שאינו אתה. מה אתה מתעבד? רח של אקומפניקה. איך אתה מנסה את עצמך? מונה ציוד דג. מה המאכל החביב עליך? מאכלי ים, שלט יווני ויין. מה אתה שונה לעשות? להיכנס לחנות כלב. מהי אתה מתבייש, מהי לא נעים לך כשאני חבבת אנשים שאיני מכיר ואני לי איתם דבר משותף. בפני מה קשה לך לעמוד? לראות סבל כשאני לא יכול לעזור. במה אתה אוהב? לנעתו במים. איך אתה רוצה למוות? בראש. באיזה מצב אתה אוהב להימצא? אחר שאני יכול לו. על מי צריך על אנשים שאיני יכולים להבדיל בין חטפל והעיקר ואנשים המוכנים להגשים את שמותונתם בכל אינטרס אישי. למי אתה בוז? לאנשים שאינם שומרים דימום. מה מפחיד אותך? אצל אנשים חבבות שאני יכול לפרש את סיבתן. איילו אנשים חרשינו אותך במיוחד? משתרג, ברוחיה, ללשון צרציל, ודוגל. מי חיו גבורי ילדותך? שדומפולדור ואנשי "השומר". מה רצית להיות כשהיית ילד? חפץ. מרו זכרון וילדות הוזק ביותך שלך? חתמנות במינה ביציאת משפר חירוק לים. מה נותן לך הרגשה בטוחות? כאשר אני עושה דבר שאני יודע ואחב לעשות. מה מערער את בטחונך? כאשר אני מרגיש שיוכלתי לעשות משהו יותר טוב מכמי שעשיתי. מה מונע אותך? אחרת חתים ואחרת ישראל. יש עוד משהו שאחב רוצה? ללמוד רמאה ונגינה על גיטרה.

מאת: מוקד לימון. אני מאד אוהב רברים ויפים, אבל אין לי בעיה גם ללבוש קטן של ספינה טוב לי בבית וטוב לי בים. מוקד לימון, על ספינה קטנה, זה לא הוראה כיצד עובד על אנית מלחמה או סוחר. אין תפקידים קבועים מוגדרים. כל אחד מאנשי הצוות יודע לעבוד על ההגה, למטות, להעלות ולחזור מפרשים, לנחש את הספינה, ומתחלמים בעבודתה. כשהתחלפה ארובה הצוות גדול, מתחלמים למשמורת. זה מתיק, אבל מתנה מאד.

באירופה, אפשר לראות גם להמלכות לצבוח ומעמדות של יבוסים, בקר, ודתי שטח, אין לו מפרש. כשהיה שלום, נוכח להפליג לביתות ויתר צבונה בינתיים, אי אפשר לבוא להמלכות צבוח. אל מותן לגבולות ישראל. גם המלכות לקפריסין, שלא לדבר על יוון או תורכיה, אחרת כמה ימים. על חום אי אפשר להגיע לעצמכם ממי שאתה זה. מותן הטבע המבצר כל חמן משתנה, מתקשים, לאן מתחזקים מבישה חם משתנה, חבבעים, וזרות, משה משתנה כל חמן. צריך לעשות משה, לקשור, חבל, לחתוך מפרש.

במויאונים, מה ושמ מבקר בתערוכה. לא אוהב כשמבקשים שאומעל מבר מרח כלק עם חום ארזם, או במה חוסי תייל רונג וחמונים. פסל או ציור יפה מתנה אותי, זה יכול להיות עבודה של ציור ידוע כמו ואן גוך או של ציור שמעולם לא שמעתי את שמו. אני אוהב לבקר במקומות שלא הייתי בהם. אין מקום לא מעניין, יש רק מקומות שאין עניין מיותר לחזור אליהם. לא מוכח לנסוע שנית לחור נירח כמו עדן או גימטי עם 40 מעלות בצל, אבל וזה מעניין להיות שם פעם אחת.

אני אוהב להיות בחוץ, משתחף בכל הצעדות, יערת מגשה, תגלוע, הצעדה לירושלים, נהנה לקחת חלק גם במיטות החמונים כמו צליות הכינרת וצליות מפרץ אילת. אלפי אנשים ששוחים יתר במים, זה נחמד. לא עושה זאת כדי לשמור על כושר. רמאה עור לא הוכיחה שמי שחולך ברגל רשונה - כריא יותר. בשבילי זה לא רח, אני פשוט נהנה מה. גם בחל-אביב אני מרבה ללכת ברגל. וזה עיר יסודיכונת מלאה חיים, ויש לה מעלה עצומה - היא בנוייה על שפת הים. ואני אוהב אותה, קרם כל מפני שפה אני מרגיש בבית, מה גילתי, ולמרות שנסעתי בכל העולם והסתובבתי וחייתי בערים אחרות, יותר יפה, הבית הוא בית.

"אני אוהב להיות בחוץ, משתחף בכל הצעדות, יערת מגשה, הגלבו, הצעדה לירושלים, נהנה לקחת חלק גם במיטות החמונים כמו צליות הכינרת וצליות מפרץ אילת. אלפי אנשים ששוחים יתר במים, זה נחמד."

סדרת מינוח - זה לא בשבילי, מדי פעם אני אוהב לשמור קצונת, לראות תיאורן או מופע כמו יוסר בנאי או אנשים, כשמשה לא מנאן תן בקינין אין לי בעיה לעזב בהספק. אני לא מוכר למחזיקות כשאני בבית, אני רואה "מבט", לעמים מרס את משור כמו תיאורן הבורסה. אני אוהב לקרוא ספרי דומתקאות שיש להם איזו אהיה במציאות, לא מרע בינוי. קרא עכרה, אנגליה ותרשות, הספר והאירו סקראי נקרא "The Hunt for the Red October", על מפקד מולת ווסת שחלש לרעק למערב יור, עם הכוללת שלו. מתוב בורה יובא מהכלל, לפני זה, מאד נחמתי מירופן ורסי, ספר שכתב כשכוח רב.

בולוים, בשבילי, זה קרם כל להיות עם המשפחה ולענוש חברים. הבח והבכרים חיים עכשיו בני-חורין, ואנחנו מוראיים כמה לעמים בשנת הדבר פחות ממה שחייתי רוצה. כשהבכרים פה אני מטייל איתם, לוקח אותם ללונדון-טאק, לים. עם הזכר אני יוצא לרוח, לא מרגיש סבא וסן שצריך ללכת בקרסה, יכול עוד להשתתף במעלותים שלהם. אני שואל את נוסח לי וזה רחש כשלים והצדנות. אענה לך כנסוד מרוא ששקאלה ללך - אין לי שייכים בזה. אמרייך במחנה. שן רגישות, למש לאס נגמנות עוד שייכים וכשמגיעים לבגרות - הפה: מלא, כשנוצקנים, חשינים מתחילות לנשור ולקראת המר נשארת כמה רק שניים בודדות. כמה זה חם ואינם יש לי חרבה בברים יורדים: פאל, תועפות. אבל חסרים: מאד קרובים. רובם הבדי לילות וחברים מהבאח ותחיל חם.

ראינות: נורית בוצקי צילמה: שמואל רחמני

האני מן אלה

מלך אשכנז

אולגה היפה

מי זוכר שגבעת-אולגה קרייה על שם אולגה חנקין? מי יודע שהאשה מאחורי יהושע חנקין הייתה בעצם הכוח המניע, המפעיל, הממריץ את האיש שהיה לאגדה בתולדות הישוב. והיא הייתה גם אשה יפה, אמיצה, אישית ויצאת דופן ומיילדת מעולה. מבוגרת מחנקין ב-12 שנים, היא שיכנעה אותו לגדל זקן כרי לשטש את הפערים - ולהאמין בדרכו. היא הלכה אחריו לגלות - וגוננה עליו בארץ. אשה אחרת.

מאת דות בקי

אולגה ויהושע חנקין בצעירותם (בתמונה המרכזית) היא שיכנעה אותו לגדל זקן כרי לשטש את הפערים. למעלה: אולגה ויהושע חנקין - אשה יפה ויצאת דופן.

ה כבר היום השלישי ברציפות שכיתת החיילות צעדה בחגור מלא שמאליתם בריגות החל, וכל אחת רטנה בלבם מתי כל זה יגמר כבר. באתם להתמסקות (כשהבית נראה חלום חזק ומקלחת, שלא להזכיר אמבטיה - ריפון מרע, שאלה אתם הבנות את הערכית מה זה המצבה אולגה חנקין ואם היא קרה על שמה של איזו אשה צבא אדומה והמריכה לא ידעה מה להשיב.

מעטים מאוד כנרץ הישועים הקרובים על שמות נשים רמת רחל, גבעת עדה, מוכרת בתיה, יר חנה, ועוד מקומות כדורים. והנה, על שמה של אולגה חנקין נקראו שניים: גבעת אולגה ומחנה אולגה. חבל רק שכמעט אין אחד לא ידע מי היא.

אולגה חנקין נולדה בלאהויסק, פלך מוהילוב ברוסיה, ב-1852. ולאחר גישוריה ליהושע חנקין, שהיה צעיר ממנה ב-12 שנים העלימה את גילה ובתעודת הוואות מימי המגנט הצהירה שגילוה ב-1864. כילדתה למדה תנ"ך, משנה וחלמוד כאחד הבנים מפי אביה, ר' מאיר בלקינד, שהיה מראשוני המורים לעברית בארץ, באמצע המאה ה-19, לפני שאלקוור בן יהודה נולד.

כבר בגיל מוקדם נודעה כמקורית ועצמאית במחשבתה, וכמי שאינה מוותרת להתנהג כפי שהיא מרגישה. בגיל 14 עזבה את בית הוריה והחלה לעבוד כטלגרפיסטית. גם צערה זה היה בלתי שגרתי בדור שחונך כי בכורה של האשה בביתה פנימה המקצוע היה מאד מבוש ברוסיה, שהייתה או כעצומה של מחלוקת תעשייתית, מרישת רשת רכבות, פיתוח המסחר בממלכת העצומה. אולגה החליטה לעסוק במקצוע מבושש זה על מנת שתוכל לפרנס עצמה בלימודים בגותים אחר כך. יום אחד נכנס לבית הוריה בן עשרת שנים, צבא גבוה, וחלל לחתוב לה ודעתה דווקא, לפי אמת, חגריסאות, שמו היה מרדכי. לפי

גירסה אחרת - יבגני פיודורוב. הוא היה קצין רות, וגער בה שקצב כתיבתה אישי מרי. היא קמה ואמרה לו שיעשה זאת במקומה. הוואה מצאה חן בעיניה. היא הייתה יפה תואר, קורנת בטווח, נמרצת, ועניית השורות עזות ומלאות חיים. באחד הימים, כששאל מה יוכל לעשות למענה, ענתה שתחצה העיקרי הוא ללמוד מילדות במסרבורג.

במסרבורג נאו בידת רוסית, אסור היה או ליהודים אפילו לשוחח. מי שתשכיר בית ליהודי נשפט אף הוא. היו מקרים שיהודים המידו רחם כדי שיוכלו ללמוד ולחיות באתר הערים הגדולות. רק לזכות יהודיות, או לסתורם מהרבה הראשונה (שמחזור עסקיהם היה יותר מעשרות אלפים רובל לחודש), חתר לגר בערים הגדולות.

אולגה רצתה ללמוד מילדות, מקצוע שהיה מאד חרשני עבור בנות יהודיות. 20 שנה קדם לכן, נאסר על נשים ברוסיה ללמוד במסורות להשכלה גבוהה בכלל. לאחר מאבק חרשו ללמוד רק מקצועות "נשים" כמו חובשות ומילדות. מקצוע המילדות היה מבושש מאד ברוסיה של המאה ה-19, בגלל ריבוי לידות מחץ לגישוראים, אם של משרתות שהיו לקצינים ובעלי אחוזות שם עברו, ואם של בנות החברה הגבוהה, שליבן וחייתן טערו כאלה של אנה קרנינה. התעשה הוואה בה נפרצה, שהקיסרית מאריה פיודורובנה נמנה המסכה למיילדת כאלה.

אולגה עברה במסדר כזה הוואה כמחבר. היא עזרה לבני משפחה ולאחר מכן במכה בעליית אמה לארץ ישראל. בני משפחה בלקינד - ישראל, שמעון ופאני, היו ראשוני הבילויים שפתחו את העלייה הראשונה. כאשר עלן ששת הבילויים הראשונים לאניה באריות, נמנה להם אולגה, ב-12 ביולי 1882, מבנה שנתפרסם אז ב"המליץ". "ואתם אחיבו לכו בבחלקם, ויעש בער עמכם, עם בון ושמי תחשבה

היו לה ידיים נפלאות, לבנות רכות כשהייתה נוגעת בידה ביד, או מקבירה אותה על ראשה, נדמה היה לך שהן מקרינות רך ואהבה"

ידיכם, על ירך לבבכם, היו לבני חיל, חלוצי צבא אוניו ושומכם יחיד לברכה לותר אחרון, כי הגרלתם לעשות בצערים הראשון, צאו לכם בעקבות עזרא הסופר, אשר במתי מעט שב מבבל, ואחר היו אחינו לממלכה גדולה. יכלו לגבורי רומא, ולולא פירוד רשותיהם לא בא צי ארייב בשערי ארצנו ולא באנו למצבנו ה"ל. מעט מאוד צעירות ידעו אז עניית כהן ויכלו לנסח כך את רעיון הפירוד בעם ישראל.

ישיה, מיקוונת חבונת מפה של אולגה פתח בסנה את בני החברה הגבוהה במסרבורג, ובן ידידה הרבים בעיר היו יל"ה, סימקין, ורובנו, בני משפחת הגרון גתצבורג והמשרד הצלם המפורסם קונסטנטין שפרא, שהיה אחד מצלמי בית הצאר, וסובל לה את חשיר "ל אשה עבירה".

כעשר שנים חיתה במסרבורג והקשר עם חנקין חרטי. נמשך התצפצ. "מפיד כשטישה לי על הקשר הזה הייתה טובה, גבוהה צילה שחם, שבועות ספורים לפני מותה לאימבוב, בגלל 90 צלות בת אחותה של פאני (אחותו של אבשלום פיינברג, הייתה חילרה מבושש מאד ברוסיה של המאה ה-19, בגלל ריבוי לידות מחץ לגישוראים, אם של משרתות שהיו לקצינים ובעלי אחוזות שם עברו, ואם של בנות החברה הגבוהה, שליבן וחייתן טערו כאלה של אנה קרנינה. התעשה הוואה בה נפרצה, שהקיסרית מאריה פיודורובנה נמנה המסכה למיילדת כאלה.

אולגה עברה במסדר כזה הוואה כמחבר. היא עזרה לבני משפחה ולאחר מכן במכה בעליית אמה לארץ ישראל. בני משפחה בלקינד - ישראל, שמעון ופאני, היו ראשוני הבילויים שפתחו את העלייה הראשונה. כאשר עלן ששת הבילויים הראשונים לאניה באריות, נמנה להם אולגה, ב-12 ביולי 1882, מבנה שנתפרסם אז ב"המליץ". "ואתם אחיבו לכו בבחלקם, ויעש בער עמכם, עם בון ושמי תחשבה

הרבה רגשות אשמה כשעזבה אותו ועלתה לארץ. היא לא אמרה לו את האמת. סיפרה שכאה רק לביקר ושחזרה למסרבורג. היא מאוד אהבה אותו. גם הוא אהב. הייתה מוכנה מספרת לי עליו ומספרת כל מי שבא ממסרבורג היה מוכר לה ודישה שלום ממנו. היא רצתה להגיע, אבל היא התנגדה פתוחה שאם פעם יפרץ ריב ביניהם יתפרץ ויקרא לה ויחבוקה.

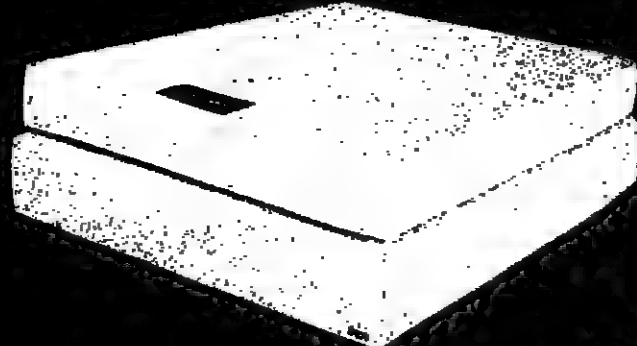
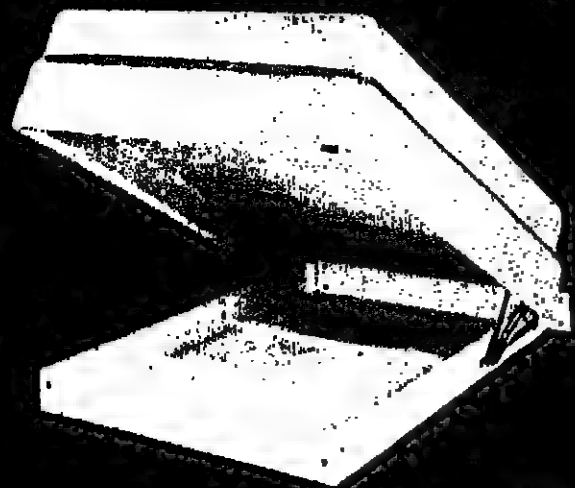
את גירסת הוידובקה סיפרה אולגה לבת אחיה הקטנה, דוד ראשון לעם יהושע בארצנו. האמת היא שפרשה הבית הייתה מצבנת הרבה יותר, כי אז אמר היה ברוסיה לגוצרים להתגייס, וכמו כן אסורים היו וישהו תעצובם.

יתכן שהיו לה של אולגה היה מצליח להמיר דת, ויתכן שלא, אך במשפחת הבילויים עורר סיפור האהבה הזה רגנה רבה. כולם היו כבר בארץ, לאור שדערים עלו בעקבותם ביהם. ב-1886 נקראה לבא לילד את אמת מבנות המשפחה והחנה נאו היו כבר חלק מבני בלקינד, חנקין ומיינברג קשרים זה בזה, והביקור הפך חיי קבע. לאחר ימיו נפשו קשים, ובנראה גם לחצים מצד המשפחה, ובמיוחד שחן נמצאות חכמיה חזקה לתחילה לסרוף הגשר הקשר ברוסיה ולעלות לארץ.

התנהגותה הראשונה הייתה כראשון לציון, שם הייתה 23 בחדר שיער, נמרץ, ורכב משקל ותיק שקם. היא עלה עם בני משפחה מחסיה שנים אחרות קרוב לכן. היה תור רצינות מתכננים. אולגה התמללה מאומץ לכו ילדה ונבטלה אמת. גם זהו מרגישה את ישיה של אולגה, שאהבה ללבוש חולצות לבנות וחקפיה על אבזמים מיוחדים. בתגורה, סיכות מעגיינות וצעיטות ארוכות.

אולגה לקחה את יהושע בכל מעשי ובקיות, שחללו כבר שנה לאחר שעלתה ארצה. איכרי

פתרון שינה מושלם? רק בעמינה

משולב במיטה אמריקנית
עם ארגז מצעים מתרומם

מזרון עמינה
עם המרכז הבר'אות'

זהו חדר השינה המושלם של עמינה

רק במיטת אמריקנית יכולים להתאים לעצמכם מזרון עם מרכז בריאותי משולב במיטה אמריקנית עם ארגז מצעים מתרומם, ולהשלים לחדר שינה מושלם הכולל שידות, ארונות, ופינוח איפור חסאמיות.

בזאת ותהנו ממגוון פתרונות השינה המושלמים של עמינה ותשכחו ב-4 תשלומים שקלילים שיונים ובאספקה מהירה.

עמינה

חמשית רהיטים ומזרונים בע"מ. ניר צבי

אולגה ויוחשע חוקין
בערוב ימיהם. הוא לא
האריך ימים אחרי
מותה.

(המשך מהעמוד הקודם)

משלחות של אנשי פתוחות, וכדורייקס, גרדה ועדן באו להתחנן אצל איכרי ראשון שלא יתניבו לכוון את מי למנות, ומרוב דאגה תובנה משלחת למארים, אך הנה החבר שהכירן והוליד למא בעצמו לביקור ראשון בארץ מושבות, ולבחון את הדברים כמו עניין.

באישון לילה ובסתר, ב-9 במאי 1887, הגיע הכרז לראשון לציון, ובבוקר השכם השמיע באוזני המארים נאום דויד, ודרש מהאיכרים המודרים לעזוב את המושבה מייד עם עלייתם. כל המיליונים של לא יספיקו לכן. הכרז (שעליו רוב ידע לשמוע על אישיותו) השיב לה: "מבחינתי, אתה חושב כמחל" פיינברג ענה שברק אצל שטרי שמיים והם עדיין לא מסכימים לקבלו. הכרז הפסיק את התמיכה בראשון לציון, ונסע לעקרון, שם הבינו לו קבלת-מסגרים חגיגית ולכבית, כראוי למשכה צייתנית.

אתו ביקר אירגנה אולגה משלחת נשים לשוחרת עם הברזית. המטרה הייתה לתאר באוזני מה גרם להתנהגות האיכרים. היא טיסרה על התלומות, התקוות והתלהבות של ראשונים הבילויים שהפכו למרידות ואכזבה של קשי הארמה וערינות השכנים, והסבירה שלמרות ההתמכחות מחלומות אנשים לא איבדו את כבודם העצמי ושאיפת חקום בכבוד. היא ריברה על לב הברזית אולגה שתשפיע על בעלה להעביר את אוסוביצקי למושבה אחרת. וכך היה. אוסוביצקי העביר לפתח תקוה ואחר כך לראשון לציון, ותמיכתו של הכרז בראשון לציון נמשכה. מאידך, ריברה אולגה על לבם של בני המשפחות המורדות שכדי להינע את האוהדות, יעזבו את ראשון לציון ויתיישבו במקום אחר. תרומתה לסיים המשבר הייתה מקורית, אנשית ומברכת.

אולגה ויוחשע עברו ליפו, נחשבים בחלוצות שיש להילחם בשעבוד ובתלות. ודרך העיקרית לכך - אי עז או עדיין לא מקובלת - הייתה לקנות שקיעות ולמכורן ליהודים בודדים. חקיה הראשונה, במאוס 1890, הייתה ארמת גוראן היא רחובות, שטח של כששור אלפים דונם שהיו ערבים ונחשבים מאות שנים, והיו רכושם של האגרי הערבי-עזי אלפרד ויק אולגה הייתה מילדת בביתו ובכתי עשירים ערבים אדירים ביפו. למעשה הייתה המילדת האירופית הראשונה שם ושמה הלך לפניה "חאכיסמה" גדולה המצילה מקרים קשים. בת אחותה, צילה שוהם, הייתה למעצמים מלווה אותה לבתי האגרים. "זהו זה שולחים לה מרכבה מיוחדת, לא סתם עגלה, או ארוה ויליאמס מוחות זה היה חאטור עם מושבים וגג עור, ועם רכב מיוחד. הייתי יושבת לידה והיא הייתה מספרת לי על חייה ברוסיה, על יליג, על קטסטרופות שפירא ועל הגשים שילדו מוחזק לנישואין. הייתי ממש בעניינים והמיר ביקשתי שתמך לי עוד ועוד. כל ממש שהייתי באת איתה, השכינה אותי לא לידר ולא למסר מה ששעננו, וכך עשיתי. היו לה המון משפחות בבית, כי במשפחות הללו קיבלו מהערים את סכרה. הם נתנו לה הרבה מסכנות והב. ואחרי-כך הייתה נותנת את המסכנות לילדים במשפחה, ושמה להם בתוכן כסף למספרים. כל פעם הייתה נותנת לי משפחת ובה כמה מטבעות. היא אהבה את הסופרים הרוסיים, פושקין, טולסטוי, גוראטוב, והשפיעה עלי ללמוד רוסי.

בביקוריה בבית רוק שמעה אולגה על רצונה למכור את הארמה, כדי להיפטר מתשלום המסים לתורכים, וכך החל להתארגן נושא הקניה. קנית דראן הייתה הרפתקה נועזת, ותחילה של אולגה - חולית הברזית בת. משה סמילנסקי, מחנכי רחובות, תאר ש"הינשע יצא בשלום מניסיונו הראשון. לבו רוב אבל גם מוד... הוא רק בן 25 שנה, בלתי מנוסה, ובכיסו אין את פורט - וגאולת רוראן הורשת יותר ממאת אלף פאנק. אפשר מאוד כי אלמלא אולגה ועזרתה המסרית - לא היה חקין קופץ והמה".

סמילנסקי היה מראשוני המתיישבים בחדרה, והיחיד שהני חקין בעזרן ותרם לתמיכה הרבה של

אולגה. השטח היה גדול פי שלושה מה של רחובות, הסכום - פי חמישה והוצאות פי מאה. איחוד הביצות האיל חללים, רשימות בניה לא ניתנו. ערינות שבת דמאייירה הייתה אלימה וגרמה לקרננות בנפש, חוקין, שהחזיק לנקות שנה אחת את הביצות, לא יכול היה לעמוד בכך מביוון שהיה פער עצום בין הערכים גדול הביצות לשטון הממשי, פי כמה וכמה כשהחלו תושבים צעירים, מבוגרים וילדים למות מקריחת, גברו הטרונות, הביקורת והמשפטים, ולולא תמיכתה של אולגה, לא היה מעין להיכנס לרכישת נוספות. בימים הקשים ההם, בשנה הראשונה לקיום חדרה, הייתה אולגה מצטרפת אליו לשם, מסמלת בתושבים, מריבה אותם ומאמצת את רוחם.

עיקר גדולתה של אולגה באה לביטוי בקנה השלישית - ארמת עמק יזרעאל. בראשית 1890 חתקשר חקין עם משפחות טורטוק וטויני בסוריה, לקנות 600 אלף דונם בעמק, לאחר מכן נסע לרוסיה ועניין ברכישת את ועד ויכני ציון. נצרה אז ברוסיה גורעה המונית של אלפי משפחות שרצו לקנות שקיעות ושהבטיחו לשם כך לפנות תוכני ציון את כל חסכוניותיהם. בכסמים אלה ניתן היה לשלם מקדימה עבור הקניה והעצמה, בסך 2.5 מיליון פראנק, או בכסף רוסי - מיליון רובל. זמן קצר לאחר ששילמו מקדמות אלה, אסרה המשפחה התורכית לתלושן קנית ארמות בידי יהודים, ואף חרשה בית חקין את איסור העליה מרוסיה. חבוי האגדות השונות דרשו את כספם רכישת השקיעות נצטרף חקין נשאר יחיד במערכה יחיד היה לחזיר את לכל המקדמות שכבר חקיק אצל בעלי השקיעות והללו סירבו לחזיר. הוא חזרו כששע רגל, כל רכשו חרשו והמשפחות הקרובות לו עקל, חטל עלי צו עיכוב יציאה מארץ, והוא היה כה שקוע בתוכנות ומסוכן במשפטים - ששחרר להשאירו לבד בבית.

כתב סמילנסקי "דרשו את חקין בגלוי ובסתם, ואף אלה שלא דרשוו ויברו עליו בביטול תוך גנאי, אמרו עלי כי פתח הוא כמים, אין בו רגש אחריות, אין לו חוש לדעת מתי וחכן להעצר... היה זמן שחשש לעזוב את המריסוריה שלו, את ביתו, ממני שבאן של יכלו לאסור אותו בשל נתינותו תוסית. הוא שם על עצמו מאסר בית ובמאסר עמדה מצוקה חמורה. הוא לא יכול היה לא לשבת, לא לשכב ולא לעמוד במנוחה. כל הימים, לרבות הלל מולילות, היה מתהלך בלי חשק הלוך ושוב בין כתלי חדרה, וקול מצערי גלילי היה נשמע תמיד בכל חדרי הבית והילדים.

אוליגה כל הזמן שמרה על יחושע, אבל הייתה חייבת לצאת לעבוד, כדי שיוזיה מה לאכול. היא לא פחדה ואם מישורו ניסה להתנבל לה, הייתה מבה אותו בשום מיוחד שתמיד החזיקה, הקורבאץ".

מביר היה חקין אומי שעליו לחיות ולעבוד עד גיל ששנים, אך הוא לא האריך ימים אוליגה היא נפטרה בת 30, באפריל 1942. הישע חקין בנה לה אוהל קבר בצוק סלע הצומח לעמק יזרעאל, ושלוש שנים לאחר מכן הובא אף הוא שם למנוחתו.

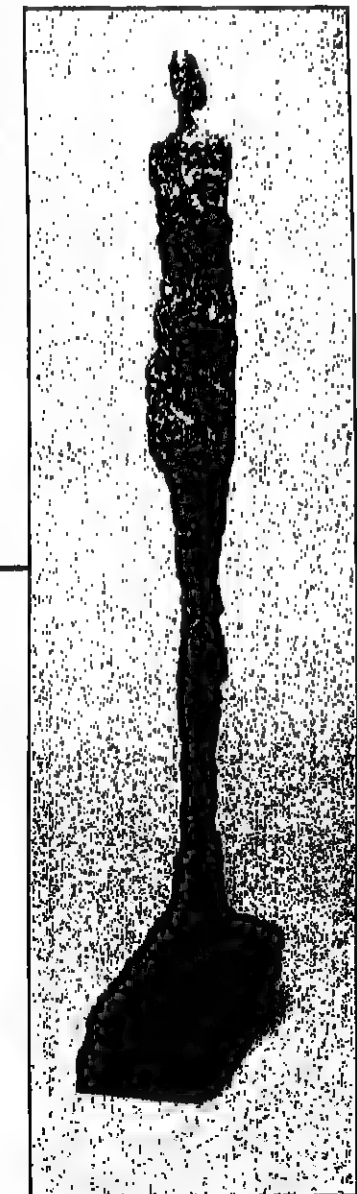
מלך ה'תש"ל

כבד אווז פיגוראטיבי

שנת 1989 תיפתח במוזיאון תל-אביב בחגיגה שאמורה לשלב הנאה יצירות פיסול ממאה השנים האחרונות, עם הנאה גשמית מיצירות הגסטו האספן, יהודי מטכסס, ריימונד נאשר, נכדו של מהגור יצירות מהאוסף המפורסם. כמה וחצות, לפני מאת מנחם תלמי וחנית מיצירות אמנות - האוסף הפרטי הגדול והחשוב בעולם של המיה - אמנות המטבח והשולחן. 30 תורמים ישראליים יסבו במוזיאון בחברת יהודי מרוסיה שהגיע לארה"ב בסוף המאה הקודמת, וסביבם - 80 יצירות מהאוסף המפורסם.

האיש שמאחורי האוסף

תחיה ארזות שטרם התה כמותה שלושים תורמים ישראליים יסבו במוזיאון תל-אביב אל שלושה שולחנות בחברת האספן היהודי מטכסס ריימונד נאשר וידידיו, כשסביבם 80 יצירות פיסוליות יקותיער כספי ואמנותי. לאורך כל שולחן תשתרע ידיעת כי שראין בתכול, כותל וסגול, מתקמר ומתקפל כגלי ים יורקפו שם גם פמוטי ענק לבנים שבהם יבערו ברות עבירקטר. אנשיו של מייקל שטרן, הגבר אשר על טקס ההאכלה, לברשים בשתור הרוק ועטופים בטרטים צבעוניים, יגישו את המנות מעדנות המראח והטעם כשמן והמקולים המוכרים תושמע מוסיקת הרקע והליוו. לכל מנה המוסיקה היא לא אחת בתי ומשמיע עמית רוגאל, סטודנט לפילוסופיה ולמוסיקה, שקיבל את התפריט שברעות לפני האירוע והתאים לכל אחת מן המנות המופיעות בו את המוסיקה על פי הבנתו ותחושתו. לארוחת חגיגת יוקרתית זו מחייתוסים בכל כבדו הראש האפשרי. על כך קרמה לה ארוחת טעימה חזותית, שקומץ משתתפיה נתבקשו להעיד הערות ולהציע חיקונים ושיפורים.

אליברטו ויאקומטי
אנשה וגיאות
ברזל, 1956

עד שיגיעו בטיסה המסללים ממקום תצוגתם האחרון לפירגצה ועד שיגישו המלצרים את האוכל לשולחן הטעמים, הבה נשלה הצצה אל היהודי שמאחורי הפסלים - איש שעשור הוא לא רק אמנותו אלא גם מקור לא אכזב להעשרת אחרים בחוויות חברתיות ואמנותיות. ריימונד נאשר, בעליו של הגדול באוספי הפיסול המודרני המצויים כיום בעולם, הוא איש עסקים במיטב שנותיו, שמור היטב, שחקן טניס נלהב, יום בלתי נלאח של פרויקטים אורבניים, עומד בראש קונצרן ענק לנכסי דלאינידי בעירו דאלאס, משמש יו"ר מועצת מנהלים של בנק ומח לא. יחד עם כל אלה ועוד הוא מוצא זמן וכות להיות מעורב בפעילות ציבורית ואקדמאית. במסגרת פעילותו שמוחץ לעסקיו הוא הוצב בזמנו לעמוד בראש פרויקטים לאומיים שונים של ארה"ב, יצא עם אשתו המנוחה לשליחות שונות מטעם משרד החוץ האמריקני, לימד תיכנון אורבני באוניברסיטת הרווארד ועדיין פעיל במסגרות אקדמיה למיניהם. יחד עם כל אלה הוא מעורב בפרוייקטים חברתיים שונים בעירו דאלאס וחבר בהנהלת המרכז לאמנויות הבמה במטסו.

פיליפ פריימונד נאשר, נכדו של מהגור יצירות מהאוסף המפורסם. כמה וחצות, לפני מאת מנחם תלמי וחנית מיצירות אמנות - האוסף הפרטי הגדול והחשוב בעולם של המיה - אמנות המטבח והשולחן. 30 תורמים ישראליים יסבו במוזיאון בחברת יהודי מרוסיה שהגיע לארה"ב בסוף המאה הקודמת, וסביבם - 80 יצירות מהאוסף המפורסם.

ריימונד נאשר
פיליפ פריימונד נאשר
ברזל, 1910

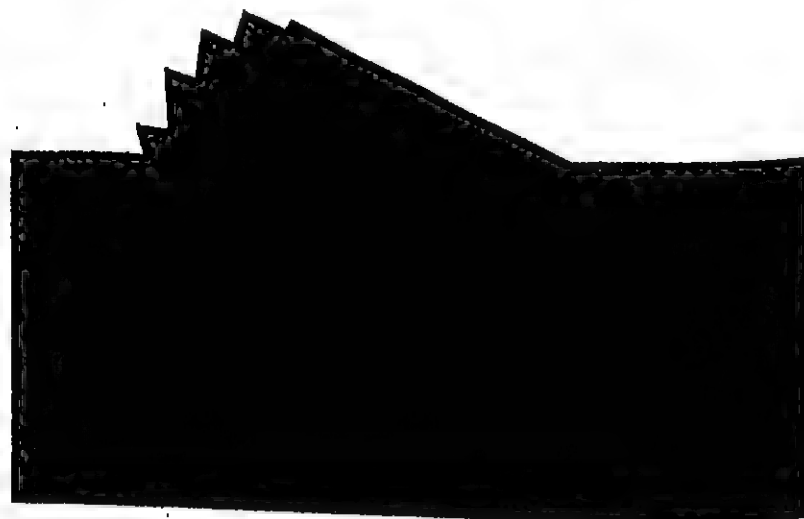

פאבלו פיקאסו
ראש אשה
ברזל, 1931

מאריא רוסו
ראש, שנווה ונבס
1906

חואן סזר
לפיפה הציפור
ברזל, 1967

אייזק קאפרי
הפיפה אחר ההר
פיץ וצבן, 1984

הקדמתו של אברהם

הערכה סובבת עולם

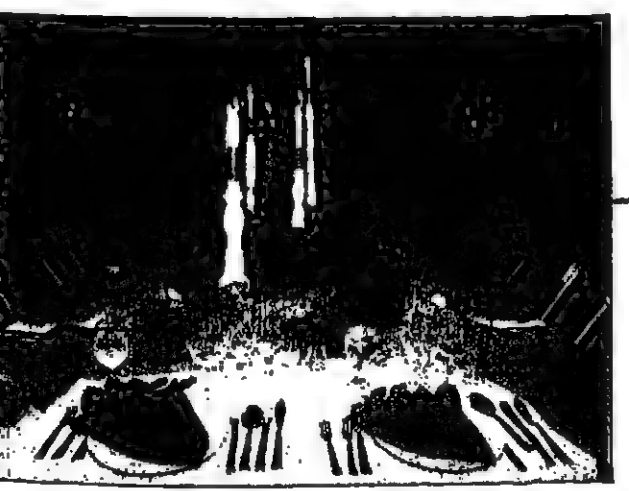
בית משפחה נאשר שבאלאם, מוקף גנים וחורשות, משקיף מכל פינתו לעבר יערות עבותים, מול מלא שכיות חומרה, כשאמנות פרויקטורביאנית ניצבת בו אל מול אמנות עכשווית. כדי לשמר את אופי המסלול הנורול והיקר מגיע לבית את לחצי שנה מומחה מיוחד לאחזקה ושימור, השהיה שם שבועיים, בדרך בקפידה את המסלול, מנסה ומצמצם כל יצירה שבאקט, בתשובה לשאלת מראיין האם יש קשר בין עיסוקו בתחום הבנייה לבין אהבתו לפיסול משיב ריימונד באשר: "כחולט פסל - נוגעים בו, מרגישים אותו, רואים אותו, מתקמים אותו. על הפסל להיות מוצב במקום כלשהו, לעמוד בתנאי אקלים משתנים, להעשות חלק מהסביבה, הפריינקס הגדול והמפורסם שלו הוא מרכז הקניית הענקי 'נורת' פארק' שבאלאם, המשתרע על פני 800 דונם ונדרע בארכיטקטורה המיוחדת שלו ובשילובים האמנותיים במיבנים השונים של הקומפלקס. כמה פסלים מאוסתר של ריימונד נאשר מוצבים במקומות שונים ב'נורת' פארק', שם הקים גם כתרימה את משכן התיאטרון דרפרטארי של ראלאם. לפני 24 שנה הצביע נאשר במרכז הקניית שלו תערוכה מרשימה מיצירותיהם של 24 פסלים. בחקופה בה הייתה התערוכה פתוחה ביקור במרכז הקניית הזה למעלה מ-80 מיליון איש.

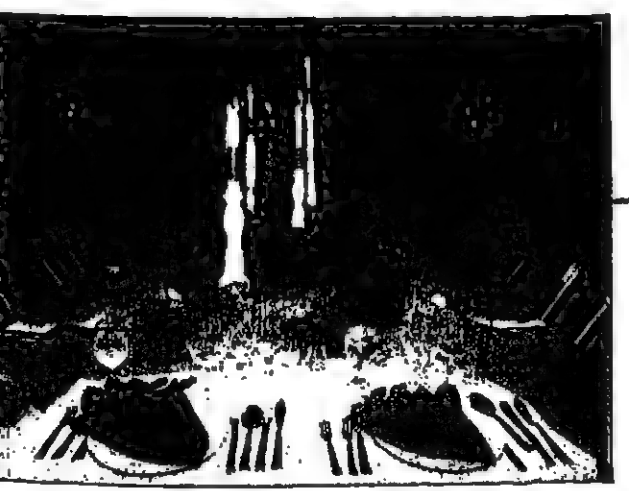
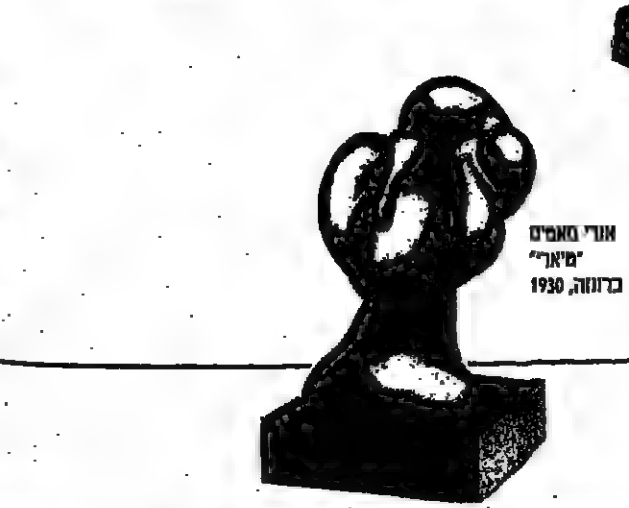
אריסיד מאון
"הולדה"
ברונזה, 1930

הערכה סובבת עולם

ריימונד נאשר, נכדו של מהגר יהודי מרוסיה שהגיע לארה"ב לאחר המרעות של מלחמת העולם הראשונה, שרת בשנות הארבעים כקצין בחיל הים האמריקני. לאחר שחזרו מהצבא טייע לאביו בחנות הבגדים שלו ובערבים למד משפטים. בתקופת לימודיו פגש בסטודנטית יהודיה בשם פטיס ריכטביץ וכעבור זמן נשא אותה לאשה. יחד עם בעלה בנתה פטיס את אוסף המסלים המפורסם שלהם ושימשה כאוצרת האוסף הידוע כיום במאת שנות פיסול מודרני - תערוכה יוקרתית סובבת עולם שעברה מאלאם ללושינגטון, משם למרדרי ולפרינציה. זמן מה לפני פתיחת התערוכה נפטרה הגברת נאשר, אך מפעלה נמשך.

אורי מאמן
"פארק"
ברונזה, 1930

הכנות לסעודה
התורמים: שילוחות
מתחמים בד בכול, כחול
וסגול, מתקמר ומתעקל
כגלי ים, ומבצע
הסעודה מייקל שטרן
(ציולמיני: יוסי אלון).

קומפוזיציה בציור
עולש חיות של
המורחם של גוטי
קונאור
עץ אגוז על בסיס עץ
1925/27

ששת הרוזן, מסתים
לרבות והתחזית
ברונזה, 1924

הורי סור
מסטר הרים והמלח,
1932
ברונזה

לחביאים את הבושה

מאת עפרה ישועה-לייח, מעצמת

[illegible]

עתה היא מוחזקת בבית משפחה חרדית כעל-כורחה, טענה, והתחננה לפניו שיעקב עזרה ייחלץ אותה. היא נמצאת בתורש השמיני להריונה.

היחסים ביניהם נמשכו עד יום קדש אולי עס
הרופסור התמן שוררין מואבזיביריטי שוררין
בושגונג, מברב של
סבר תוש על זכרית
השטר. בפי כל עורכי
הדין היתה תשובה
אחוזת הרעש גרזה
מסוימת צהיל למסורת,
למחית לברכות

תמר לשם, ראש
הלשכה לתלונות הצי-

כור של רצ, ממנה קר
כלתי את הפרטים,
הדתה שיש נקורות
ממנויות מאור בסיפור-
הוא וקורם כל, מה שר-
נות שהעצירה הזכאה
בעל-כרוזחה ל'ארה'בו
יילו גילתה התנגדות
עילה כלשהי, איש
א היה יכול להעלותה
ל, מטוס.

99

ל"קחו אחי' לעשות הפלה, אבל הרופאים לא הסכימו, כי זה כמו להרוג את התינוק, אמרו מה יש, שילד לאימוץ, אבל הוי צדיקים להסתיר אחי' עד הלידה שלא יהיה הבושה למשפחה"

99

[illegible][illegible]

התקשורת למשפחות מנטשל. הצגתי את עצמי וסוגרתי שאני מנסה לברר מה באמת מצבה של הענדה הישראלית שביתם. בעבר השני נשמע רבה (אחר כך התברר שמנהל שם פוטו). ואשה שנתה לטפוח את היתוה מוכנה לענות שאלות, אברה הכינה גליות. "שם ידברו איתך".

במספר רבדים ענפה חשה בעלת משמעות, ושיחיה, מיד רצתה לרבוץ ארבעה יבנותיה צביות צעירות, וביבנות מרובות. היא הציגה בעצמה כשם רחל, אך רצתה לשמור על משמעות "אין מה לראו לנעמי" – כפי שכתבה בפרשה. אולי בידיה ימים מה, והכל, אבל שפרה, שפלאה עשויים עשויים עזרה, יאצא לנפות לה, שפרה, והיום הומן מנור ורעל. את האוכל שפחה הנתן, שי לא קשה רבנית מאד אחי רחל לאת אחיה, ואתו עשה שכל כי קרוע לה.

המחלוקת בין המפלגות הארציות והמפלגות המקומיות, פלגניות, אישית וקבוצתית לפעמים התחוללה בגלל האופי הלא־נורמלי של המערכת ומחוקקיה. אך אולי, כפי שכתבתי, הבעיה נובעת מהמקור המשותף של המפלגות והמחוקקים, כלומר מהמקור המשותף של המערכת והמחוקק. אולי, כפי שכתבתי, הבעיה נובעת מהמקור המשותף של המערכת והמחוקק, כלומר מהמקור המשותף של המערכת והמחוקק. אולי, כפי שכתבתי, הבעיה נובעת מהמקור המשותף של המערכת והמחוקק, כלומר מהמקור המשותף של המערכת והמחוקק.

ಕಾಣಿಕೆ 38

כ ששמעתי את הדמיקה בדלת וראיתי איך כולם ובהללים, ידעתי תיכף שבאו האנשים שדאוד שלח לחוציא אותי. ידעתי כל תומן שחוא יצליח, חמיד הוא הצליח לסדור ולהגיש אלי.

אבל האשה חסידה אמרה לו לרדה מזה למרחק, כי כאן משורר... לא ידעתי מה לעשות פתחתו בזה הענין והשוררים רק יעצרו בדלת ולא ינישו לדואג אותו מבשר, אבל ידעתי שזה יחלשני ויחלשני אתי ויחיה עונות עלי. ידעתי למרחק תחת שם לגמי הושך. הנה, גמדות במיתר דם שחשש משקל של יל, לעלות, אתה ידעתי שדורש אתי. אהבתי. גם בשמחתה שלי שפחת אתי לחלומות, ושמרתי על שאני לא אלוני אתי, חלומות, יללה אימה אני, עקב אחי אבא שלי, וקרא לי פאנאס בן זרע שלי דרך חלומות. הייתי עוררה בלתי אתי ודודתה תמיד בלא איתי. אני היינו עומדים ומדברים, שעות, שבועות, הדודתה לא נחה לי עומדת בלא איתי.

"לחזתי אותו במפעל. הוא היה מזהל עבודה, חבל הוא יגיע. הוא עובד כמו שד. היונו מזריב, הבית. הבית. הוא כך הוא היה כל בוקר עבר על יד הבית שלו, והייתי וראו אותו בוקר לעבודה, וזא היה מחכה לי בתחת אוטובוס, והיונו מסעם ביד לעבודה. או שהיונו יושבים אחרי העבודה בספסל על יד התדרס, איהם שאני נה. ודק מזריב, שעות שעות אחת עבודה."

[illegible][illegible]

ההסתמכות של שהייתה באר"ב מעון בייקה. נציג
והזקת הגיריה לא אהב כלל את הרעיון שבעזרת
לילות נתיבות וזה מניעת לארץ כדי ללדת תנועות
העומדים מיד לאחריהם. "ו אינה מטרה לביטוי
עבודה מציאים אשר תייר".

כל אחד מהאנשים קיבל תרדוק שכלל תיאור
ואורט של הפרט מהם מטייסיק. לאחר מכן התבקשו
אנני לענות שוב על השאלות שאחר כך הועברו
אשור, ולהציג את תעודותיה. והתליך היה איטי,
יגיש, ודי מעצבן אבל כאשר יאנון, מן מוק אל בית
ששפות נמשל, כל אחד מן האנשים ידע בריק מה הוא
שש.

מאת שהיו בידו רק מספר טלפון, והחלו
אזרחים באיזור כותבת כתובת של חדר הנהלה
והולות מספר התלפון הזה על חדר אבדן של מלונד.
לדול דייבן מספר 3835. לא הוקם מותחנה לעצמ
ח המהר בל המפון של משהו מנסל, של מדי
הל לחיט שנקע במצא, חדר חסי וסד. שמד
הוגירה והאב"א. חדרו מבעד מעטה המדירה
ספרות אחרי סקית השמש, בארבע חצי אור
הקיים של קום שיש, והגבר וכן אפשר למצוא את
גושטליב: לעצמ ליון מספר 3802, לרקים

דאוד י'א'ד לנעמי מה לעשת. מונולוג.

"בדתי כל חזון אצל העושים, אבל חייתי חולכה
 אלה, או שהיני נמשכים אצל הברבים. כל תבוסה
 של היתרדים. אני ידעתי שאני בהריון. כל תבוסה
 זו לא ביקור, זה כבר היה מחאה. אמא שלי דודת
 שלי לקחו אותי לקהילה לעשות הפלה, אבל הברזא
 אמר שזה כבר היטק גדול ולא תעביטו, כל זה במסג
 תהיה חברה. אמרת מדי שני, שילך לאמוץ, אבל הו
 רביכם להחזיר אותי על הרגלי, שלא הייתי הבושה
 למשפחה. ובהחלטות לי, שאחרי זה יודע יכול
 להחזיר, וקראו לי דוד, והכל ידעו בסוד תחתיה.

[illegible]

"כשסיפורת את זה לרוב בבני ברק, שם כן מקל
 אותי אולי, הוא תמיד שואל אם מבין איך יכול
 להיות ככה דבר, והוא לא חקק בו כימימים ויכול
 דבר, הוא רק רוצה לעזור למעשה שלי איתי, הם
 אפיו שיש שאני אולי ממשב, לדעת, או למחשבותי
 ויודע לי בעצמתי, אני הלכתי למשורר המשיב בשביל
 המפורסד, אבל לא רציתי למסור. עד היום התחננו
 חיינו תובח ואומרת שאני רוצה לנסות, אבל אני לא
 סתם לי בידיה, אני מוכרבת, אני המכירה שאתה
 שיטת תרגומי, הכל היה בסדר.

הרובים בידו החזקתו אמו, וכל המצא
במשכנו, וזר במדינתו, אשר שיקתו אורי
בשם יורק, עם הרבה בנות ישראליות, שזה דבר דלי
שהלכות ללחם עם התחמקות ושמים עם, אבל רק
בנות דתיות קולקס, רק משפחות דתיות. אמרו
שאינו יכולת עם לעבוד, להתחנך בקר, ולהשאר
עזה עם אחי שותפות קול.

"ככל נחמ בביתו ולא רצית, אפילו בשדה, בולל
 זה לקחתו רק תוֹק עָטַן כּוֹחַ עַל מַעַד דּוֹרִים. לֹא
 יִמְלֹחַ אִתּוֹ חֲתָנָה, כִּי אִתּוֹ שָׁחַל בְּרִית. לֹא
 שִׁלְחָה אֶת הַכֹּהֵן לִי וְלֹא-לִי. וְעַתָּה אֵין עֵד וְיֹסֵף
 יִרָק, לֹא יֵשֶׁב אִתִּי בְּמִסּוֹת וְלֹא דִבֵּר אִתִּי. שְׂבִינִינִי
 לְפָנֶיךָ בְּמֵהֶם הָיִים הַזֶּה כֵּן, שְׂאֵמִי לִשְׂמֹחַ לִשְׂמֹחַ

ספרים המוקדש שבו נמצאת.
לדוחות, היו השוטרים ערים מאוד לביעור
הערימה שבוצרד למבצר החלל שבה היעיה למשפת
אחד בסיסה היה הקדוש והיה גורמת למסכה גדולה
הייתה אם תחבר שבעה אלה נמצאת שם כל א, א
החלומות שהם מרובות אל הוודות העתיקים באות
גורש שוטרים נבנים כדי להבדיר את הרושם באות
אל הבעיה.

ע ו יחזק, למישהו ידעתי, לא וזה לאיש מהם
אם יספיקו להם חזיונות, האם הם, אנתוני
כבר נמצא אותם, אשר הדיק נאליס?
הבת שאלה הבנוה היה חסון, אנתוני
למדת, למישהו רוק לאור שנתה המפגש לקראת
המפגש, המפגש? ששן חסון? תולת נפתחה בפני
לבושה שחבנה, פנימה ופנימי אנתוני וזה
למדת לובש, האותה? לפני שילכו בעלי אנתוני
הנורמים לפגוש פת, העריצים כח תקופה את
החריצים המפגש בקבוצה האשתונה משהו חסון
לאליס, מופשט, איש צנוע תורה למדת, האותה?
וזה לידיע את אנתוני יש אנה עולה מילואל.
חסיה מופשט, אש בקרלה קומה בשני

אחרי לבולטימור, למשפחת. ואליס נטע משם לאן אחרת.

מאדורו מה תזמול לבולטימור, ומה עם חגיגותיה. ידברתם עם התיירים של סנטומוניקה ביוז'ורס וזה הם לא תביע מהם, וכבר את התביע שיש ביוז'ורס הם. כשדל, באו אמן שזרו לא אמן אחרת וזה אמישם שובים. וכשבוואו וסמס תיכיל לא ממה לא בעיני. וזה עם שיש וסמו אחר בדרל של חילתם. ואחר שכן מה כלשונת. כי שובת, וזה שטנא שבה לא יוצאו אותי. וכבר במצואו שבה הייתי בובה ואומרת שיש דרבה תיכילת. וזה חטא לא אחר כי חילתו חילתו למפלת. ממתת לאן. שקוסה חטא חמסין עם חילתו ויחיינו מחדש עם דרבה. חילתו. בבית היה לאן גנן חילתו עקוקת של חילתו ולכלון.

"כָּזָה הוּא מַצְלֵל בְּנֵי מִלֵּם שְׂעִיטֵי בְּעִתּוֹ. וְעוֹשֵׁי לִי שְׂעִיטֵי מוֹת. הוּא בֶן חַיִּים בְּקֵדֶי עַד חֹדֶשׁ בְּבֹי בִּיק שְׂעִיטֵי מִשְׁמֹחֵה שְׂעִי. חֵינִי אֹמְרִים לִי, מַח שָׂאָה רֹחֵץ בְּמֵי לֵךְ. וְקִסְקֵל לִי אֵלֶּיךָ בְּשִׁמְחֵי אֲמוּנָתִי. שָׂאִי רֹחֵץ בְּכִינֵיתִי, חֵינִי אֹמֵר לִי בֶן חַיִּים בְּשִׁמְחֵי בְּרִינִי, חֵינִי אֹמֵר לְמוֹת אֵל רֹחֵץ בְּשִׁמְחֵי וּבֶן חַיִּים בְּשִׁמְחֵי, שְׂעִיטֵי מִדְּבָרֵי אִינִי חֵינִי אֹמֵר לִי שְׂעִיטֵי גִירָתִי אֵל דָּרוֹךְ לִשְׂכּוֹחַ. לַחֲלֹחִי לַחֲמֻשֵּׁר לְדָרוֹךְ בִּן אֲמִידִי לְמוֹת שָׂאִי מִתְקַדֵּשׁ לְמוֹת שְׂעִי. דָּרוֹךְ

שלי אמו לי שהכל יתקן, את העלמותי וזכר, בן
הבטח הורחית עלי בסך עם חתמתי, רק חתמתי
לפני הדבר עם ממשלם את רבתי, ומאז אני עומתי
לדאוד את העלמות או שחיו בכלל מנתקים את
העלמות ושמים אותם על התרידוד.
אמרוי לבך שאני לא ממשע וזהו אמרוי
בבקשת חלבי, חזלת מוחותי, אבל חתמתי לעצמתי
לכד, לא ידעתי לא לעשות וזהו אמרוי, חתמתי
אמרוי, ובלי בסך, ולא ידעתי אופה אני, חתמתי
ויד שכל את אמרוי.

התשובה היא: כן, ויש להבין מדוע. ראשית, יש להבחין בין שני סוגי שאלות: שאלות של "האם" ושאלות של "כיצד". שאלות של "האם" הן שאלות של עובדות, ושאלות של "כיצד" הן שאלות של ערכים. שאלות של עובדות הן שאלות שיש להן תשובה חד משמעית, ושאלות של ערכים הן שאלות שיש להן תשובות רבות. שאלות של עובדות הן שאלות שיש להן תשובה חד משמעית, ושאלות של ערכים הן שאלות שיש להן תשובות רבות. שאלות של עובדות הן שאלות שיש להן תשובה חד משמעית, ושאלות של ערכים הן שאלות שיש להן תשובות רבות.

ומשקטים. ודעה לרעה מי הנוכחים, והאם בן
אמנם שוטים במהרה לשלוח כ"ו איש. אני והצנע
כתובתהי. שחבבשקה שטמטם הנוכחית.
מנשכל הודיע שלמי שינעה לשאלה כלשהי
דמה להודיע על עוד דבר כלפניו. וכוונתו, אם
היוצאים והבאים הנה לסקע במבטם משהו
משהו דברי. המנשכלים התלוננו שזר דקט אשר
הינכם הבשר, והעצב, ואשר שורשם לא תל אל כל המוח
הידידות. נתיסות חלול על השטיח בכית המועד

[illegible]

מר מנשה, איש שכל חוותו אומרת שלום ושלום, אף על פי שהוא ידוע כמחזיקין "מבצר גבור", אשר לפני אשתי וכל ילדיו חוקי התורה כלשית. אף כי ישנו לדבר אחר המעילה מן המטבח, ירד לחשיבה ששורה שם חור.

בפעקבותיו אף הניעה קטנת קומה, שחומה, מתחללת פה בחלפת פה וירודה, ויבסדה פה שיניה.

אף כי טפסה במרבות התחללות אף יבית כבי. תחללת שכלאיו יצא מרזן של יקנה חבורת הגברים השקטנים לטשה מבטים עם תערובת של כעס, והשתנות בצער, וסופר.

[illegible][illegible]

גאונים להבטחתם לחסידי מנשה, לא דאשו לי
השטרים להיות נכבדי בחקירה הארוכה של נפעי,
באמצעות מורגלמן ושמע. עי סיפור תחשבת והקלה
בחדר המכות היהק גלוי. נפעי הורחה שהוכחה
לאר"ב חתה לחץ משפחתי - אך לא כבחה את
מלכותה עם הגרירי "לאנשים טובים"; שכל
לשונות זה גם אצור לו "חולות מותה" והא יכולה
לצאת וללכת בכל עת שתרצה. והן לא היו מוכנים
לשחררה.

לצורך זה להסתלק בדרך שהביאו אותה לביתם, או להניח לה לרבר בסלפון עם אנשים שלא היו לרובם. זה שהיא לא ידעה היכן היא נמצאת, אינה רוכבת את מילה באנגלית, ולא היתה פרוסה בכיסה, היתה הבעיה שלה.

חזרו לבית בקלארקס לין על מנת לאסוף
החפצים של הקול. חסיה ורוליט מנסים לה
מאוסרים בעקבות אר השטן ורוליט מפרסם ברלת
"בעקבות אר השטן" לה יועץ כל האשמות נגד שום
אדם, אבר היקום מביעיות. "הגבית עת זאת אינה
מסוגלית לחזק לכאן, אלא, אלא לקת את בגדיה".
"כסדר גמור", מידה מר מנסים לומר בהסגנת
אריאכטיות. לחסית מנסים, כרגיל, היתה המילה
והחזרה לאר הותם אלי.

את התהליך במאן, אניני חיבת סמלך. וזאת
בכח, אמר בשנות התשכ"ב על עקר רבנות
מחבית, לתוליה של האשה הגדולה דרשו אות
בעקרי אשכנזי בירדו. "אני אשפת מאד לקביל
מלפני פה המטעם של תומצור"
"איה אנשי", נאום דוגלאס, שהיה איתו ארל
שי הדורות הקדמין של נעמי, אני, למול, לא סתמתי
למחרת לשם מקם.

39 ଆଇବାର୍ଡ

هذا من الأصول

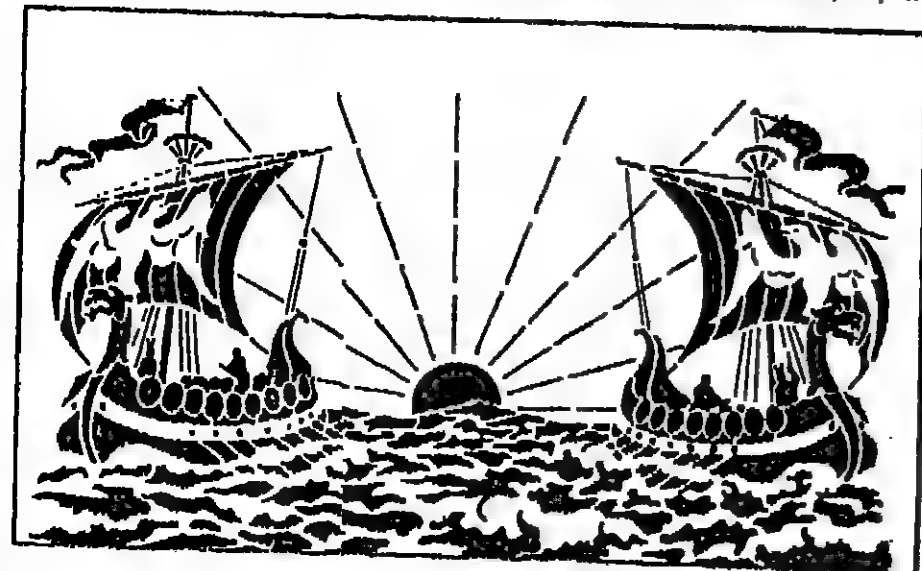
מישהו: אם אתה לא מסוגל להחליט בין שתי אפשרויות, עשה ניסן או פלי. ואז לא תהיה מבסוט ממה שיצא ודווקא מה אתה רוצה.

שיפודים

שיחות עם אש"ף בסיציליה

טקס ארוך מאוד ובו שובצו אלפי קטעים שלמדי ותיכון הסיציליאנים הכינו, וגם נאומי כל דמי נמי של האזור. תורו לרבר היה ראשון, ועל כך אני מודה למארחי. הוא עלה לבמה, בלי כאפתי, ועל כך אני מודה לו. במלים חמות הוא אמר את רברו שאין טעם לחזור עליהם באוזני קורא במדור זה כי הם קוראים אותם בכל שאר המדורים.

אחרי שהוא ירד, ובשך מתיארת הכפיים החולקות, הוא השחיל מבט שואל אלי. חייכתי לברכה והוא חייך חזרה. בהפרש של כמה וכמה קטעי ריקלום

ומסכתות שלום עליתי אני. לא אחזור על מה שאמרתי, כי אין זה נאה שאטסט את עצמי, מה גם שאם אחזור על מה שאמרתי, אמצא את עצמי - במקום מגיע להסבמה עם פלשתינים - נכנס לויכוח עם יוונים. נמנתי את דברי וידיתי. כשהתיישבתי במקומי לא עמרתי בפיתוי להשתיל מבט אליה. עכשיו הוא חייך לי לעיזור. לסוף האירועים שמרו את הנכבדה שבמומנים שרת התרבות. היא עלתה, ריכבה את אשר דיברה ואז תומינה את הפלשתיני, בכקשה, ופנתה אליה ואת הישראלי ופנתה אליה לעלות לבמה.

קיפצנו שמו. היא אימצה אותנו משני צידיה, ומה היה יותר תיאטרלי עכשיו מאשר אושית לו יד. כן עשיתי, והוא - שלא רצה להמסיר בשרם האצילות הזה - מידר וחזק אותי.

ניצבנו שם תבוסים. יד איש על כתף רעהו, וחקה ואיטלקי מרעי. הנה הצליחו ועשו שלום. יותר טוב מאשרת חינוכי, אצילו נוצרי.

הם חזרו הביתה מלאי חוויות, ומבולבלים יותר מאשר היו.

מה שתיה צריך להכתיב.

מאיר (אסיא)

למה לא לרבר אליה, אני לא מבין? למה לא לומר לו כי מושב לחורל לחום בנו, ולהפסיק להרוג בריטנים קהל במדרונות בחיפה? למה לא לומר לו שהגיע הזמן, למען השלום, אחרי שאש"ף כבר הכיר בישראל, שאש"ף גם יכיר בפלשתינים, ויעזור להם להשתקט, ולחיות חיים טובים יפים ובריאיים. מה רע יכול לצאת מזה שגורר איתם אולי טוב. אולי ישתכנע, אולי יבוש. ואולי נוכל כך להתקדם לשלב השיתות הבא בינינו לבין הפלשתינים ומדינות ערב, להיניח משא ומתן על גובה הפיצויים שהם צריכים לשלם לנו על ארבעים שנות דרישות. זה מה שהתכוונתי לומר לו, למען השלום, וחדן מזה התלשתי, אני גם אחבק ואנשק אותו.

בכבישים הצרים של שפיץ סיציליה וצידה ביותר, רחוק מן הבית וקודם למאפה ולתוננים או לוב, לבחירתך, יש שני כפרים ששם האחד פוגזריאלה ושם השני סאלאפאורטה, ולידם עיירה ששמה קאסטלוטרנו. אם אתם לא מצליחים להנות שמות אלה אין טעם להתאמץ. אמילו תושבי כפר אחד לא זוכים את שם הכפר השני, וכך אכן אמרה סיציליאנית אחת מהכפר השכן: "זו פעם ראשונה שאני בטאלאפאורטה. זה עושה שם עברכם משתנה ביום השלום."

הם חזמוני אחתי, ובאיתי. למה לא ברור לי. אולי תחשבו לראות את סיציליה. רעין משונה, כיוון שאין ידעתי מן המסד בפאלרמו, חוסעת, בליחי משטרה, כיאה למי שגור רין מות על ראשו, והלבמתי לאלם במרכז אחד הכפרים. זה היה היום הראשון, בו סיפורי לסיציליאנים המגמים מה זו ישראל, מה גודלה, ומה מקיף אותה, והבשתי להם שהשלום קרוב לבוא. אין אנו רחוקים מן השלום אלא מהלך שתי דקות כלכר, שהוא הזמן הרדש לנשיא סוריה לקחת עט ולחתום על וזהו השלום עם ישראל שמנה על שולתנו, ובו חזר של ישראל כבר חתום.

אולי הם הבינו אותי, אולי לא בכל אופן, כל שני הכפרים והוריהם היו שם, מרימים אל על כוחות המסיירות באומץ שהשלום הוא רבר טוב. הם קיימו בכפר לקראתי ובה נישאו רגלי כל האומות ורגל ישראל כראש, מראה שחיים את ליבי. הם היו כהחלט. מאוד אדיבים, כמיטב הקדושה הסיציליאנית. בשום אופן לא הצלחתי להיכנס בשום דלת אחרי מי מרג, אבל בהגיע תור השאלות שאלה לירח אתה מן הכתר? למה אתם לא יכולים לחיות בשלום עם הפלשתינים? והאלם געש במחאות כמיים. ער. שחשתי לי לרגע שאולי בכל זאת הם לא מבינים מה שאני אומר. כמו בארץ, כאמור.

אחר כך שתלתי עץ וית בטקס מצולם כרבע. הייתי כהחלט אירוע בכפרים הסיציליאנים התחזקים אבל העיקר עוד צריך היה לבוא, מה. יום הנגישה עם אש"ף.

מאז ומתמיד הייתי ואהיה בער שיחות עם אש"ף, לכן לא הבנתי את האזהרה של הסיציליאנים אשר תמינני לאמור דווקא שם גם ירד איצט המסדרונות והפלשתינים. האם תבוא?

<p>כסאות לפינוק אוכל החל מ- 49.99 ש"ח</p>	<p>כסאות תלמיד מסתובבים החל מ- 89.99 ש"ח</p>	<p>כסאות מתקפלים החל מ- 19.99 ש"ח</p>
--	---	--

מיטות נוער
החל מ- 269 ש"ח

אנו סופרים את המלאי...

אתם סופרים את הרווח!!!

ברהיטי רון ניר צבי

כורסאות טלוויזיה
החל מ- 399 ש"ח

מערכת ישיבה
3+2+1 בעור
החל מ- 2,999 ש"ח

המכירה במפעל
בניר צבי
א, ב, ד, ה
9.00 - 18.00
יום ר' עד 20.00
יום ו' 13.30 - 9.00

פתוח במוצ"ש
עד 22.00
חניה בשפע

מערכת ישיבה
3+2+1 בבד
החל מ- 999 ש"ח

לשבוע בלבד 30% הנחה על כל המזרנים מהמלאי

המחירים כוללים מע"מ	המכירה לזכרים, חנויות	מבחר דודר, ילדים, נענן, פיקט איכל
המלאי מוגבל	בת קפה ומסדות	סלונים
טקסר ממע"מ לעולים חדשים		

רהיטים מתצוגה 20%-50% הנחה

רהיטי "רון"

בע"מ, מושב ניר צבי (מול צריפין) 240540, 229546 08

מלך הרהיטים

פסיכואנליזה

רן בקר

(המשך מעמוד 13)

השיחה הזו, אגב, על הצבא, נערכת במסערה ירושלמית יפהפה, באינטימיות של חצר מוצלת של בית אבן. אין אנו רוצים להכיר את שטיק, אם תרצה עוד פן של הקונפליקט. בבית, בכפר, מנתח ר"ר מסלולה את השפעת האינטימיות על ההכרה הערבית. הוא חושב שהעם הפלשטינאי קם זה עתה מתהליך ממושך של אכל שהחל עם אובדן ארמונותיו בשנת 1948. "אפילו ועדת אלג'יר הינה חלק מתהליך המסיכולוגי שעובר העם הפלשטינאי", הוא אומר, ומסביר: "בתהליך האכל שעבר העם הזה, ממש כמו אדם שאיבד נפש יקרה, השלב הראשון, עד סוף שנות ה-60, היה ההכחשה. הוא לא האמין שמה שקרה - אכן קרה כמו שהדפיס שאיבד מישור מרכז לקולנוע מטרב להאמין, כך הפלשטינאים - לא קלטו, לא האמינו שהם אכן קרה להם. הם המשיכו לחיות כאילו כלום לא קרה. פליטים סיפור שהם עדיין שומרים על מסתוריות בחדר כפר. הם קרה, אפילו האמינו, ששיכרם הכיתה עומדת להתרחש בכל יום, בכל רגע.

אחר-כך בא השלב השני - הכעס. בשלב זה המתאבל מקבל את המציאות, אבל כדעס על מה שקרה, ואז הוא מתחיל להתארגן בכוח צבאי. הוא רואה בכך ביטוי של כעס. כן, נכון שהם גם מקוים לקבל את ארמנותיהם בחזרה, אך הכוח הצבאי, בראש ובראשונה, הוא ביטוי של כעס עצום.

"השלב השלישי החל להתבטא בשנות השבעים האחרונות. מתאם אנו שומעים קולות של אנשים משני הצדדים, שמוכיחים כבר להדבר. שומעים על נכונות להגיע להסדר. הוא השלב של קבלת המציאות ונסיון לחיות חיי טוב שניתן, כן, נכון, זה קורה גם למאכל המרטי.

ר"ר ירושלמי מקשיב בעניין ליתות המסדר של עמיתו. "זהו תהליך בריא של אכל", ממשיך ר"ר מסלולה. "התהליך אינו בריא כאשר המתאבל 'תוקף' באחד השלבים והעם הפלשטינאי עבר את כל שלבי האכל.

הוא תהליך רומח עבר עוקר, על משמעותו שטיק מוריד כסרם ישיב. "לא חשבתי על זה", הוא אומר לבסוף בטון מהורהר. "לא יש הדבר בינינו לבין הפלשטינאים. אבל לא איבד את כל ארמונותיו. תהליך ההשלמה שלנו היה הרבה יותר מהיר."

אבל כבר אמרת שזה לא בריא "ו" שאלה שעתה לא מומן בכינוס של פלשטינאים אינטלקטואליים. הם שאלו את עצמם אם יכלו להגיע להחלטות כאלה באלג'יר אילו התהליך היה מהיר יותר. אני עניתי להם שאם ההחלטות תתקבלו כפי שתתקבלו אילו גרם ליקר, וזהו זה בגלל שחיים - העם בשל לעשיית פשרות. צריך להבין הרבה זמן עד שילד מתחיל ללכת."

ר"ר שטיק מסלול מוראם מאור, כמו ידיו ר"ר ירושלמי, ובכל זאת אוסטימיות ודירה גרמות ברביביו. הוא מוטרף עם הילדים החולמים במחנות, ולא ילדים הוא רואה לגבר עיניו. את מנהיגי העתיד (מה האמת עתידו בעור עשר שנים) הוא רואה "אנו נושט לשמור שאלה יחיד המנהיגים בקרב", הוא מסכים. "אנו נושט לשמור שאלה משחקי ילדים, שחבבה גלחם בילדים. זה לא נכון. זה פשוט לא נכון. הם לא רואים עצמם כילדים. הם חשים כמו שעומד מול חיללים המורשים וגלחם. אני לא אומר שאסם כל סיבוי. אני רק אומר שילדים כאלה, עם טעמן כזה, עם חזקתם כזו, יהיה קשה מאוד לנכונת נשר של הבנה. אלה לא סתם ילדים שחוסמים מכות. אלה מנהיגי העתיד המוכנים שם."

זהו חילום של ילדה בת 11 ממתנה הפליטים ודיישהו "הולמתי שחבבה גרע לבית, מתחיל לשבור אותו, והעילום קלח את האבא שלי, קשר אותו, הכי אותו, ואני עומדת שם בצד וצוחקת 'אלוהים, אלוהים, איך נהרסים ילדים'."

בדרך הביתה, את המשפט האחרון הוא אפילו לבלול תפרוץ. שאחרי גשם ראשון, אפילו שלוליתו הצלילה של יום שמש תורש בכפר ערה - לא מציאות למקום.

עמוס לבב

ורטהיימר, הבן

(המשך מעמוד 12)

אמר, בנסיבות של כשלון אישי. לעיני אנשים. אני לא יכול לרבר על זה. "הייתי רוצה שיהיו לי חברים כמוני", אומר רן מפי. "אני חשב שבשכיל חבר אעשה הכל". וחברים יש לו הרבה. "עשרות פעמים הוא התקשר אליי", אומר תדאלוף (מיל) צורי שגיא, חברו הטוב, "ביקש שאעזור לחברים שלו בכל מיני תחומים". "אין הרבה ששונאים אותו", אומר לי קצין בכיר מחיל האוויר. "אני חושב שקשה למצוא אנשים שנמצאים כל-כך הרבה כבודות ושיש להם, יחסית, כל כך מעט שונאים."

"אני מעריך אותו", אומר יאנו שביט. "את אומץ הלב שלו, אותו כלוחם, בכלל מקצוע, כאיש חרוץ, אין פרויקט שלקח על עצמו ולא עשה אותו הכי טוב בעולם. נשק, תרגיל או מבצע, הוא אבא נהדר. איש משפחה. ומה עוד אפשר להגיד על בן-אדם?"

אשר עד להגיד עליו שהוא שותף, דומיננטי, כזה עצמו על הסביבה בכל סוגי הכוח הממלכתי. "אם הוא רוצה לגרום אותך למעגל של ריקודים ואחר מטרב, הוא לא יתם לוח לך וטפה אחרת. אפשר גם להגיד עליו שהוא שובניסט. גבר, כמובן.

"אני שובניסט? אני חושב שהקונפליקט הגדול ביותר שגבר יכול לתת לאשה, זה להגיד לא שהיא אשה. אני נמשך עם הרבה נשים בעולם הפרט. זה שהיא אשה שנראית טוב היא עדינה נתון זה יתרון. אשה צריכה, כמובן, להראות יפה, חכמה, ממוסדת, מאושרת, נקייה.

אומרים שהוא איש צוות. שהוא פזר בכל מה שקשור לידע כללי, אבל אשף בלחות רעיונות טובים במהירות שאי אפשר להבין אותם יותר טוב אפילו מהנה הרעיון עצמו. אומרים גם שיש לו יצר מרסום עצמי חזק מאוד. "זה אהב כדור, כמו כולנו. השאלה היא עד כמה אהבנו אותם להתפשט בשכיל הכבוד הזה. רובנו מתפשטים קצת. הוא מוכן להיות עירום. וזה חלק מהצער של העניין."

מפי עצמו לא אהב אנשים שאומרים עליו שם "סדר". "כשאומרים כך על משהו, זה סימן שהאיש בינוני. אני אהב אנשי צוות. משהו שחמשים אחוזים יגידו לי עליי שהוא מצויין, וחמשים אחוזים יגידו שהוא לא טוב זה סימן שהוא כבד, שהוא מנהיג."

ומה אתה חושב שאומרים עליך "לא יודע. אני מניח שחמשים אחוזים אומרים רבים טובים ורבים בקרב. חמשים אחוזים לא היו רוצים, וחמשים ממבי."

ליד תומנה הגדולה של הסייטת הרגעי המסוסים המאובקים, מספר מפי-על מנות הקצונים הכבירים שמתחזרים. הרבה מהם עובדים דרכו, בדרך הוצאה. "זהו אומרים לי כשאנחנו היינו. ואז אני אומר להם מי זוכר שאנחנו היינו? יש כאלה שהם גנרלים רק בזכות אנוצמים שיש להם על הכתף. יש כאלה שהם גנרלים גם בפליטה. וזה תלוי בן. אם אתה מרגיש שתרמת, שנתת רוגמה בשור הקרב, ששהשאת חרות לחימה, אז אתה שלם עם עצמך. ואני נהנה כמה שעשיתי כחיל האוויר. אבל שטחי פס על הצבא. זה נגמר. אינני."

לא, הוא אומר, הוא לא מרי. אכזבה? כן, יש לי אכזבה. שביל 52 אני עדיין נאבק כלכלית על חיי ועל כשר הטרעו שלי למשפחתי. באה, וביל 52 אין רירה. גם לא קיילק או אפילו במה, וביל 52 אני עדיין לא יודע את עתיד הכלכלי."

כשהתחזר, הוא אומר, לבו שנת זה. הוא חשב שעדיין שבו, שכועים, והצני יגליל. אחר כך הוא הבין שהצנע הזה לא יגליל. לעולם אמלל, הוא אומר, היה אצלו משהו חד. "יום ילד מוצעת המנהלים. זה העשייה האחרונה. זאת חושבת שהוא לא היה חור מזה להיות מפקד חיל האוויר או מהו מפקד ליל."

ואתה היית חור מחר? "מחר היגע. הצניחה הזאת. אבל אני אחר לא ירא לי."

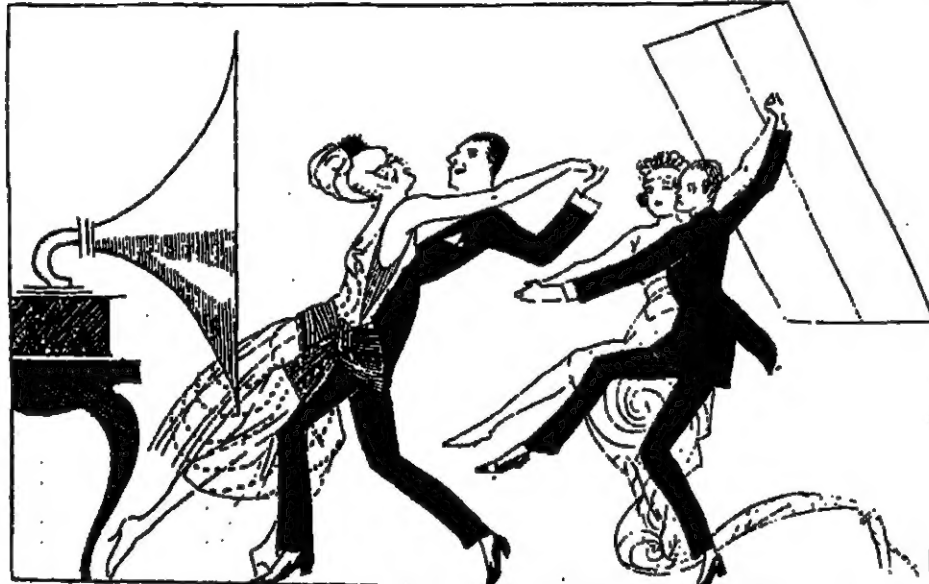
סימה קדמון

חיים ואוהבים

זוכר אותה מהמכולת / כאילו סיפור

גן הקונסרבטוריום בגן בית מולי בקומת הקרקע כרוב הצמחי הוא שחיה נשקל שם כל מסר דובע ב-4000 דולר. או היה זה איור צנוע למרי כפאתי העיר. במכולת האפולונית הייתי מונשט מלפני, בשעות הצהריים, עיניים מרוטות, קול באס של מי שאין לו עם מי להחליף מלה בקומה משונה. מקש חצי לחם ושלוש ביצים שבועיות שהגיעו לו לפי ה"נקודות" של תקופת הצנע. פעם, בהיעדר ביצים בריאות, הצנע לא באבק ביצים וכששאל מה יעשה בזה - התגרסתי להודיע אותו. סתם בחרו שבו. וכך כשבאתי עם בנוזי אל "קוסטיל ב"ר" שהיה מאור אונתני באמצע שנות ה-50 ברחוב הירקון

ותומרת ניגנה סל או רומבה, פתאום ראיתי אותו, ליד הקונסרבטוריום שלי, ואמרתי לי שלום רחם. מני בא לך להכיר אותה, שאל אותי האיש שאיתי. עניתי שפירתי שהוא עולה חרש, מסכן כזה. לבר. את, עם כל המציאות שלך, סיכם בנוזי.

במסגרת כשהחלף ליד שולחננו שאלתי אותו ומה עם הביצים, אהה כבר מסתדר? "הוא ברח, בלע חיוך ולא השיב או זה נחשב כשלישון איהם נורא. אפילו לא הענו לצורך. אבל בנוזי היה במשך שנים משחור את האצבע. תשמע את אחתי, תחבבה, היה אומר. אתם לא תאמינו... ואני כני ידעתי לרקם את הטקסט של מהמסגרת. במכולת הצופה והמולכלכת של המסבתי לראותו אלא אי פעם לא הארכתי את שוחתי שם מעבר למה שהייתי חייבת מפני שהעניתי עם התינוק שלי ציפה ליד הפתח, ללא מסיירה. הפעם שגולר רן לפני מספר חודשים היה חזק ראשו באלם כאילו רחם כי שאיני ואבא אליו."

קוסטיל ב"ר. נודו עין, היה בשכניו כמו סאב "השופטים" בשביל כל מקבץ הקבוצים. היה לו שם קטן שיהיה קטן, והיתה קבלת מים מהם של ואל, בעל הבית, והיכרות עם פרצופי המבקרים ואחרים שהתחבבה בעונע-ראש וחי חיוך. ואחיוהו שלנו במקום, שהיה אתר מיפנס של נוער חובב הנל-אביב,

הייתי שם / בקשר לשארית החלה

זה מסוג הרברים המעניקים לי את ההרשעה, הייתי מדויקת, שאין אני בזווית. בבית לימודי אוני שלום זה דבר קדוש, ולא זורקים. אמא שלי הייתה גם מספרות לי שבוטסה היו נותנים לשק את הלחם ששם על הרצפה. ג, טוב. זה לא. אבל המבחן הזה - שבכל פעם מעורר בי התפעלות מחדש - כן, לא ידעתי מי המציא אותו. אני, אבל מקום, מעתיקה אותו ממטבח של חמותי; משרים בחלב 4 גרסות חלה. שוחטים, מטימים

נחזקתה במתקני כאשר המתופף של תזמורת, עולה מסולנית, התאחד בחברה טובה שלנו ("אין היא הגיעה אליי בכלל" - מסקנו כפיים). ועוד כשרם הפסקנו לעכל את חיווג המור החלו השניים לדבר על חתונה ואז כבר היתה לגנן הקונסרבטוריום סיבה לגיטימית להתעב ליד שולחננו. בנוזי אי החמין אותו לשבת כחבר של חבר של חברת. הוא סירב בנישום, אך זה הוא כבר לא היה.

וכך אירע שכאות ההצטלבות שלנו, במכולת או בכר, אמרתי לו מעשה חברותי אתה ורי גר כל כך קרוב, או למה שלא תקשק אלינו. הבחור, חרש בארץ וכעל מיכסא דרוסאמריקני תריף, פסק עלי זוג

מתאים לנו

נה קטע של ארמה בומבס, ההומוריסטית הנביכה עלי מעטני נשים שונים. הוא מרמזה אותו לכבוד תג העוריה של ארז' - אבל זהו קטע המתאים לכל אם יהיה בכל תג ידורי. אומרת בומבס כי אין שום תג העוריה ליתור רגשות אשמה מאשר תג העוריה ראשית, ישנם כאלה שאינם יכולים לחזור הביתה ולהיות עם המשפחה - והם תמיד אשמים בעיני עצמם ובעיני הוריהם.

קבוצת נאשמים אחרת היא זו שהחברים מתקשים להאשים אצל מי יעשו את החן - אצל העוריה שלו או שמעריף, או גאל, לעשות את החן בבית חור אשתו - תעשף את הבטן הריק בחיול. שער וחצינו אותו כמני בנה כל עת שיבוא לבקר.

אי מי שהי במכולת מרגשות אשמה היא האשה שלא בילתה לפני התג שמונה במסכת, כביכול ובמאפה, אלא הגישה לשלוח אוכל מוכן או כל דבר שחובן ברישת הברדנץ.

וכאשר מסתיימת ההצגה, כולם מוצפים מריב אוכל, מתחילים כמעט כולם להיאנן ולסגול מרגשות אשמה - על שאלו כל כך הרבה.

צנחני המטיט לדינטי עצמם אשמים, אך לא יותר מאשר 15 רקות. לאחד מכן התחילו לחייך ולהצחצח מהם.

מארי אדיומר

מחפזבוא 43

אסטרולוגיה ילידי מזל קשת כבני ובנות זוג

ל א גיתן לקבוע נוסחה אחידה לאופן התנהגותו של הקשת ולתפקודו כבן זוג, משום שקיימים שלושה טיפוסים שונים של קשתים. סמל המזל הזה הוא הקנטאור - דמות מיתולוגית, חצייה סוס וחצייה אדם, המזוהה בידה חץ וקשת. הדמות משקפת בפילולוגיה היא ניצבת על ארבע רגלי סוס מוצקת על קרקע יציבה, סמל לארציזם, מעשיזם ותיקנות יומיומי יעיל; אך הראש ראש אדם, גישה אל-על, חושב, מחפש וקולט משמעות. הדידים מושכת בקשת ושולחת חץ למרחקים - סמל למעוף, לחופש ולרומחנות.

הרמות, אם כן, מכילה בתוכה כפילות: הטיפוס המעשי, האתראי והדידי המקדיש עצמו לחובות של פרנסה, משפחה וכדומה והטיפוס הרומנטי, החי למען חורשים, ריגושים ורעיונות מעניינים.

כבכל מקרה של כפילות אישיותית, עלול האדם לרכב חלק אחד של אוסיר ולחיות רק לפי אמות המידה של האחר. לכן נמצא קשתים המגלמים את רמות ה"סוס" במלואה מעשיים, אתראיים וחורשיים. החלק המודרני של אישיותם אמנם מנסה להתקומם ולהטיטם לרבר "עבירה" להנהיג את הקשת ה"סוס" להשתחרר מחובות, לצאת לחפשי אך הקשת ה"סוס" מתגונן בפני הפיתוי ע"י בניית חומה בצורה של חוקים וכללי התנהגות נוקשים, העובדים למעשה כבגאונות. לגבי, התקנים הנוקשים משמשים כסכר העוצר "גור" תרבותי אדי האמאיס לפרוץ ולסחוף אותו לשיעור עול. כסכר כזה אסור שיבקע אפילו בקע אחד, שכן הוא עלול להתרחב במהירות וכל הסכר יתמוטט. מכאן המערכת הנאמית של חוקים מלאכותיים, מוטיבים או התנהגותיים, אותם יכפה הקשת על עצמו ועל סביבתו. תהליך זה מלווה לרוב בתחושת עליזות מוסרית ובצדקנות מריגות.

הטיפוס השני של הקשת מרכיב בתוכו את החלק ה"סוס" של אישיותו וקרא דורו לצורך שלו בחופש וליצור הרפתקאות שלו. הוא מורק מעליו כל ש"ל הוא הפלייבוי המעמקי, הפיטרסן הנצחי. הוא נהפך להרפתקן חסר תקנה, החי את הרגע ומאמין שהמרגע ישתנה מעצמו.

וישנו, כמובן, הטיפוס השלישי של הקשת, זה

מי שבוחר בקשת כבן/בת זוג, יכרוך לאיזה משלושת הטיפוסים הוא או היא משתייכים. אם הם הטיפוס ה"סוס", אמנם, "עבודה היא כל חיינו" - חשוב שתהיה תאמה מדידת בהשקפת העולם של בני הזוג ובתחומים לחיים. אם אתה אדם חפשי ו"רוחני" הלוקח את החיים בקלות - חושב פעמיים לפני שאתה נכנס לשותפות חיים כו העלולה להיפטר בשבילך לכלא סטריגיו עשויים מהרבה דרישות וביקורת ומצפים בדרכה אהבה ונאמנות. חיים, לצד טיפוס זה של הקשת, יהיו מובנים, נפשיים ובטוחים, מדי חום יהיה קבוע ואם תתאים את עצמך למסגרת השותפות תתנהל על מי מנוחות.

רוח אלי

תחזית לשבוע שבין 16 ל-22 בדצמבר

גדי (22 בדצמבר עד 19 בינואר)
אתם עלולים להיות שקועים זמן מה ב"אמנם, וזמן כדי להחליט בחזרה ו"י" שזו מצדכו של בן הזוג, שעשוי לכוש עליכם על כך, ובגדל. אך בסופו של דבר צפויה חתימה שרק תחזק את הקשר ביניכם.

דלי (20 בינואר עד 18 במרץ)
בעבודה תחיו יעילים ומחושבים, אך מדי פעם אתם עשויים לשקוע במחשבות דכ-אוויות, ותתעורר מזה, אל תאחזו בעבר. חט את חרצת והשתדלו ליהנות ואו חרואו שזו הטביעה מחזיתו לחיי אליכם.

דגים (19 במרץ עד 20 במאי)
אתם מרגישים נוחים מעט אך בסופו של דבר יקרה משהו שיגרם לכם אישור. כל מיטב שמואש לא תשקעו בדיוכאן שאינו במקומו. השתדלו לא לבזבז כססים מעבר לאלהים משום שזה עלול לעורר בעיות מיותרות.

טלה (21 במאי עד 19 באפריל)
משחו מתחום העבודה מסריד אתכם מעד זמן מה, אך בסופו של דבר ישתר על הצד הטוב ביותר. השתדלו לחזק סבלי ונת רבה כלמי בן משפחה שעשוי להיות ריש במיוחד. ציינים כמה אינדיקטורים חזרי חיים יוצאי דופן.

שור (20 באפריל עד 20 במאי)
לא בולט יסכימו איתכם, אך אולי זה ממני שאהם מחשבים אישור דווקא אצל חזאי שים ואלאיוכנס. כל מקרה, בן הזוג הוא החבר הטוב ביותר. חדשות טובות צפויות בקרב ואלה עשויות לשנות את התמונה לחלוטין.

תאומים (21 במאי עד 20 ביוני)
חרואו מידות בעמלכם, למרות שתצטרכו לעבוד קשה לשם כך. שוכסוכים עלולים למרוע עם בני חוג על רקע כסמי. בכלל שים לב לדרישות חיות של חסוכים אתכם בימים אלה והשתדלו לחננו ממ ריבות.

סרטן (21 ביוני עד 22 ביולי)
השתדלו להתפרש עם האנשים הקרובים אליכם ולא ללקח כל דבר ללב. אתם עי טום להיות רגישים מדי. מוטב שתתנו מעט את המחה, תשקיעו פחות אנרגיה בעבודה ותקדישו יותר זמן לבייליים וחי עיסקה מצוינת.

אריה (23 באוגוסט עד 22 באוגוסט)
משך זמן מה תחיו שקועים בבקיה מסריד דה אך בסופו של דבר תמצאו בעצמכם מיתון מצוי. השתדלו לחננו מוכוחים בעבודה. בילוי בצנחא עם בן חוג יגרם לכם אישור ופצח על התיסכול בתחומים אחרים.

בתולה (23 באוגוסט עד 22 בספטמבר)
חש קרד ולא-אכסר מצד מישור עשוי לחזיר אתכם בוכים ומבולבלים, אך חר-בר לא ימשך לאורך זמן והינדיים מוטב שתחרכו בחטים לאבינתיים. השתדלו במיוחד שלא לבזבז יותר כסף מן חנחני.

מאזניים (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר)
בזחום הקדיירו או תעסקים צפויות חתומות חובות. מצד שני יעיבו על כך מוכוח או מתחם בגיות. השתדלו לחי חיוס לכך בצורה גונה וחיונית והכל ייעדור. מזה שוננו לקניות צפויה לכם עיסקה מצוינת.

קדור (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר)
משך זמן מה תחיו שקועים בבקיה מסריד דה אך בסופו של דבר תמצאו בעצמכם מיתון מצוי. השתדלו לחננו מוכוחים בעבודה. בילוי בצנחא עם בן חוג יגרם לכם אישור ופצח על התיסכול בתחומים אחרים.

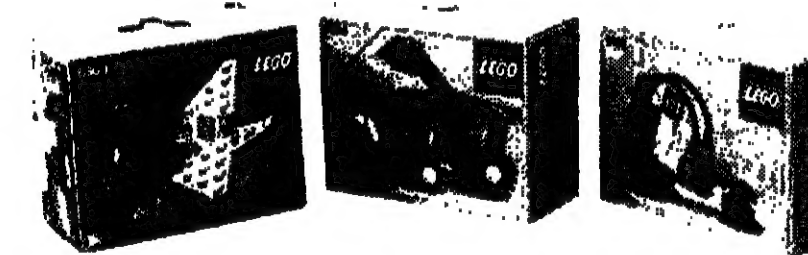
קשת (22 בנובמבר עד 21 בדצמבר)
חש קרד ולא-אכסר מצד מישור עשוי לחזיר אתכם בוכים ומבולבלים, אך חר-בר לא ימשך לאורך זמן והינדיים מוטב שתחרכו בחטים לאבינתיים. השתדלו במיוחד שלא לבזבז יותר כסף מן חנחני.

מיתנה לכל מנוי על הירחון לילדים

צופר

כל חודש: 72 עמודים • סיפורים • שירים • קומיקס • תשבצים • חידות • מדורים להפעלה עצמית • מדבקות

פרס מיוחד לכל מנוי שנה: 3 קופסאות "לגו" או מחשב סולארי מיוחד למנוי "צופר" בובת "ברבי" או 3 קופסאות "לגו" או מחשב סולארי מיוחד למנוי "צופר"

מחיר מנוי לשנה (12 גליונות) כולל הפרס המיוחד - 45 ש"ח • העיתון יגיע מדי חודש לבית חמנוי בדואר

תלוש חתימה על מנוי לשנה (כולל שי למנוי)		תלוש חתימה על מנוי לשלושה חודשים	
לכב' "צופר" (מעריב כתבי-עת) - מחלקת המנויים	ת.ד. 20.000 תל-אביב 61.200	לכב' "צופר" (מעריב כתבי-עת) - מחלקת המנויים	ת.ד. 20.000 תל-אביב 61.200
שם (מספר)	_____	שם (מספר)	_____
שם (מספר)	_____	שם (מספר)	_____
רחוב	_____	רחוב	_____
מס	_____	מס	_____
עיר	_____	עיר	_____
מיקוד	_____	מיקוד	_____
אני מעוניין/ת בשי (לא לסמן המבוקש): □ בובת "ברבי" □ מחשב סולארי □ מטריקס "לגו"		אני מעוניין/ת בשי (לא לסמן המבוקש): □ בובת "ברבי" □ מחשב סולארי □ מטריקס "לגו"	
מחיר בק/המחיר דואר ע"ס 10 ש"ח		מחיר בק/המחיר דואר ע"ס 10 ש"ח	

רגע של טיים

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

הנהלת תל אביב